

Adoption & Samfund

Nr. 3

Medlemsblad for Adoption & Samfund
Juni 2006 ★ 30. årgang

TEMA: **SØSKENDE**

Foreningstelefon: mandag og torsdag kl. 20.00-22.00 65 92 00 18

Hjemmeside: www.adoption.dk

Formand:

Michael Paaske
Klanghøj 47, 8670 Låsby (priv.) 6596 0521
E-mail: michael.paaske@adoption.dk (arb.) 4025 5818

Næstformænd:

Svend Bank Andreassen
Skoleparken 155, 8330 Beder (priv) 8693 7806
E-mail: Svend.Bank.Andreassen@adoption.dk (arb.) 2010 1568

Paul K. Jeppesen, Granparken 165, 2800 Lyngby 3963 6661
E-mail: paul.k.jeppesen@adoption.dk

Kasserer:

Ellen Larsen, Glenstrup Søvej 15, 8990 Fårup 8645 2632
E-mail: ellen.larsen@adoption.dk

Sekretær:

Carl Erik Agerholm, Teglvej 4, Frifelt, 6780 Skærbæk 7475 7365
E-mail: carl.erik.agerholm@adoption.dk

Bestyrelsesmedlemmer:

Kirsten List Larsen,
Søndergårdsvej 51, 2780 Dyssegård 3956 4040
E-mail: kirsten.list.larsen@adoption.dk

Louise Svendsen,
Rymarksvej 99, 3.th., 2900 Hellerup 2624 4064
E-mail: Louise.Svendsen@adoption.dk

Catarina Astrup, Skovlyvej 17, 4390 Vipperød 5911 0075
E-mail: catarina.astrup@adoption.dk

Marianne Østergaard
Vesterbrogade 191, 4., 1800 Frederiksberg C 3322 9553
E-mail: marianne.oestergaard@adoption.dk

Jørn K. Pedersen, Ulriks Allé 70 B, 6270 Tønder 7472 1111
E-mail: Joern.K.Pedersen@adoption.dk

Pia Brandsnes
Sølvgade 102, 1. tv, 1307 København K 3313 2003

Suppleanter:

Hans Ejnar Bonnichsen
Kildevænget 8, 6560 Sommersted 7450 4774
E-mail: Hans.Ejnar.Bonnichsen@adoption.dk

Inge Fabricius, Vermundsgade 32, 2100 Kbh. Ø 4453 0404
E-mail: Inge.Fabricius@adoption.dk

Peter Skjøl, Vigerslevgade 12, 2500 Valby 3630 0528
E-mail: peter.skjol@adoption.dk

Rådgivning og kursusvirksomhed:

Svend Bank Andreassen, Skoleparken 155, 8330 Beder 86 93 78 06

Louise Svendsen, Rymarksvej 99 3. th., 2900 Hellerup 26 24 40 64

Medlemsadministration:

Helle Jespersen, Snerlevej 40, 2820 Gentofte
E-mail: medlemsadm@adoptionogsamfund.dk

Redaktion:

Lindevej 3, 1. sal, 4000 Roskilde
e-mail: bladet@adoptionogsamfund.dk 46 40 97 66

Redaktionsmedlemmer:

Heidi Senderovitz, Hovgårdsparken 53, 2670 Greve 43 61 25 61

Bente Heltberg, Lindevej 3, 1. sal, 4000 Roskilde 46 40 97 66

Tine Nielsen, Arresøvnget 9, 3300 Frederiksværk 47 77 19 59

Anne-Louise Linnemann Bech, Phistersvej 24, 2900 Hellerup 39 61 03 61

Tina Johansen Krogh, Borgmester Jensens allé 22, st. th. 2100 København Ø 35 43 02 16

Sharmila Holmstrøm, Brorsonsgade 9, 2.th., 1624 København V 33 21 00 90

Ansvarshavende for dette nr.: Bente Heltberg

Grafisk produktion: BL Grafisk ApS, Skærbæk 74 75 15 00

Oplag: 4.425 stk.

Adresseændring af bladet meddeles postvæsenet og medlemsadministrator Helle Jespersen (se ovenfor).

Abonnement kr. 360,-. Familiemedlemskab incl. blad kr. 360,-
Eneadoptioner og adopteret incl. blad kr. 200,-. Giro 214 3135.

Billeder modtages med glæde og returneres altid. Send venligst ikke billeder pr. e-mail. Skriv navn, adresse og afgiverland bag på billederne.

Bladet udkommer i februar, april, juni, september, oktober, december.

Deadline næste nummer: den 10.08.2006

Forsiden:

Max Ugarn, 3 år, Stefani Usha, 5 år og Denice Archana, 8 år er alle tre født i Indien

Strukturelle ændringer på adoptionsområdet – nu også i A & S

Adoption & Samfund må – ganske som andre foreninger, institutioner m.fl. – også tilpasse sig det foranderlige samfund som vi er en del af. Det betyder at vi i foreningen må og skal sikre at der er bedst mulig overensstemmelse mellem den fremtidige placering af godkendelsessystemet og rådgivningskompetencer og hvor vore egne frivillige kræfter faktisk skal findes, nu men også fremover. Med andre ord skal foreningens interne struktur nu ændres, så den i højere grad afspejler det officielle Danmarkskort.

Derfor arbejder Hovedbestyrelsen netop nu intenst med et konkret forslag til hvorledes den fremtidige struktur skal se ud. Ændringen fra 14 amter til færre regioner må nødvendigvis få konsekvenser for den måde vi arbejder på og har arbejdet på de sidste mange år. Og det gør det.

Vores til lejligheden nedsatte strukturarbejdsgruppe har gjort et stort stykke arbejde med at kortlægge nye muligheder, afdække vore og lokalforeningernes forventninger samt involvere disse i det oplæg der skal behandles ved efterårets generalforsamling. Alt er baseret på grundige overvejelser og minutøse undersøgelser. Der er blevet tegnet helt nye streger på Danmarkskortet, visket ud igen, krøllet sammen og smidt ud ...

Vi er klar over at det resultat vi fremlægger for nogle lokalforeninger og medlemmer vil være helt små ændringer, som næppe mærkes ej heller i det daglige, og derfor får det ikke den helt store bevågenhed. Men for andre lokalforeninger betyder vort forslag at gammelkendte strukturer, velafprøvede samarbejdsformer samt mangeårige relationer nu står for fald. Nogle af de nuværende amter og dermed lokalforeninger undgår ikke at blive klippet over, lagt sammen eller endda nedlagt, da vort udgangspunkt har været at der for hver region skal være en eller flere lokalforeninger, men der kan ikke være en lokalforening der hører hjemme i mere end én region.

Vi er fast overbeviste om, at modellen – der i øvrigt gennemgås andetsteds i bladet – tager ganske godt højde for dette og så langt som det overhovedet er praktisk muligt bygger videre på de mange gode traditioner for hvordan adoptionsarbejdet bedst og mest konstruktivt foregår lokalt, men også hvordan den nye struktur kan udnyttes til at fremme andre og mere tværgående initiativer og opgaver.

Strukturændringerne giver mulighed for adoptionsmæssig nytænkning og det er altid en sund øvelse at spørge sig selv om man kan forbedre sig – også på de interne linier.

Du og din familie ønskes en rigtig god sommer.

Michael Paaske
Formand

Første dag i vuggestuen

Anette S. Christiansen er mor til Anna 2 år og Lea 4 år, og har skrevet om Annas start i vuggestue.

af Annette S. Christiansen

Barnet har det godt, moren egentlig ligeså, denne solbeskinne tirsdag morgen efter påske. Buske og træer har antaget et let grønligt skær, lysere dage er på vej. Anna nikker og siger "mmm", når jeg fortæller hende, at vi er på vej til vuggestuen, at hun skal ned og lege.

Konstellationen kvinder og børn er velkendt for hende – minder vel mest af alt om en mødregruppe, sammenkomster som hun har deltaget i så mange gange siden sensommeren, i så mange sammenhænge og steder, med så mange forskellige børn. Blot med den forskel, at her er kvinderne ansat og her er børnene blonde, huden er bleg efter en lang vinter, og næserne løber – stærkt. Her er heller ikke lige så rent som i en renskuret villa i Humlebæk eller et nystøvsuget kædehus i Ølstykke, hvor mor har brugt dagen i forvejen på at fjerne nullermænd, lægge nye sæber frem, rette på puderne og tørre støv af hus-alteret.

I vuggestuen knaser det, når man går på gulvet, og her er en lugt af hospitalssæbe og apotek, blandet med madmors forberedelser til frokosten.

Anna er skiftevis sky og nysgerrig. Knuger sig ind til mig, for lidt efter at indtage gulvet alene, hoppe i madrasserne eller tilkæmpe sig en bog fra ét af de to børn, der er tilbage på stuen denne formiddag. Det andet barn har hvidt klister i øjenvipperne, også kaldet øjenbetændelse. Og så er der pædagogen, som skal køre Anna ind. Langt, mørkt hår, tøj i anonyme farver, men med en guldring med en funklende diamant på fingeren som en kæmpe kontrast.

Medhjælperne er med resten af stuens børn ude på legepladsen.

Sikkert aftalt spil, så Anna kan have en rolig første dag med ganske få børn omkring sig. De har planlagt og forberedt sig og vil gøre det så godt som muligt. Pædagogen rører slet ikke Anna en eneste gang – hun henvender sig til hende et par gange, men lader ellers Anna selv se sig omkring og tø op.

Og tø op, det gør hun, da hun får øje på sæbeboblerne uden for vinduet. Svævende juletræskugler, lilla, pink og grønne i den tynde hinde, der brister så let, lige når man tror, den holder. Paf! Nogle klistrer sig fast på ruden mellem os og bliver til halvkugler, andre stiger til vejrs mod den lyseblå forårshimmel. Alle runde former træder frem – medhjælperens røde kinder, når hun puster, hendes svulmende barm og runde mave, der hopper, når hun ler og det gør hun ofte, når en boble søger hendes øjenæble og brister mod pandebenet. Vi kan kun svagt høre latteren gennem ruden, men pædagogen på madrassen ler med, når kollegaen rammes.

Annas øjne er endnu større og endnu rundere, end de plejer – det her er noget nyt. Ansigtet er alvorligt; Anna skal overveje, om hun kan le. Det er ikke som hendes søster, der ler tit og ofte og som hér ville have hoppet rundt i fryd og insisteret på at komme udenfor og være med.

Boblenummeret er forbi, og vi har igen fokus på det rum, vi er i. På madrassen ligger skumgummistammer med rødt og hvidt betræk. Anna ruller rundt på en stamme, rejser den op, er selv ved at kæntre, henter en ny og gentager. Ind imellem hopper hun på madrassen med smil og små latterskrig; hun føler sig tryk. Mor er der også – lige ved hendes side. Det samme er mors sko, som hun nu skal prøve. Hvorfor gå i små sko, når de store er tilgængelige? Dog ikke tilladelige på madrassen – mor må stoppe legen og løfte hende op, op til påskeuroerne i filt, der skal beføles og berøres og slås til. Grå lam, gule kyllinger, fjer og æg – alt det, der hører Påsken til.

Væggene er nymalede og det trækker noget af opmærksomheden væk fra krummerne på gulvet og bussemændene på de små kinder. Får mig til at tænke på den amerikanske professor Donald A. Norman, der mener at kunne bevise en sammenhæng mellem form og funktion. Det attraktive og det smukke virker bedre end det frastødende og det grimme. Følelser ændrer vores hjerne kemi og dermed vores måde at tænke rationelt på. Derfor laver en smuk tekande bedre te. Hvilket også må betyde, at en attraktiv vuggestue giver bedre pædagoger, der igen giver vores børn en bedre trivsel. Egentlig indlysende og noget, de fleste af os godt véd. Så det evige råd om at se stort på nullermændene derhjemme for at undgå at blive stresset, holder altså ikke. Når der er pænt og rent og tilmed smukt fungerer både vi og de ting, vi omgiver os med bedre. Stuen fyldes op af små stemmer, der skal vaskes hænder, og snart kommer maden på bordet. Jeg fortæller Anna, at vi skal gå nu, men at vi kommer igen i morgen. I dag spiser vi hjemme. Og når vi er færdige og Anna sover, kan jeg jo altid kaste mig over nullermændene eller de nussede ruders, mens hun sover sin skønhedssøvn. ▢

Anna med mors sko.

Din lokalforening flytter hjemmefra!

Strukturreformen er i gang. Den 1. januar 2007 erstattes de 14 amter af 5 regioner. Statsamterne skiftes ud med 5 regionale statsforvaltninger. Al sagsbehandling om adoption samles i disse statsforvaltninger.

*af Paul K. Jeppesen,
næstformand i Adoption & Samfund,
leder af foreningens strukturudvalg*

Reformen får store konsekvenser for Adoption & Samfund (A&S). Alle medlemmer er i dag tilknyttet en lokalforening (LF), opdelt efter de nuværende amter.

LF'ernes aktiviteter er, sammen med landegrupperne og bladet, foreningernes fyrtårne over for medlemmerne. Det, der er nemt at få øje på for medlemmer og potentielle medlemmer. Med andre ord det, det umiddelbart giver værdi for kontingentet.

LF'erne beskæftiger sig i dag hovedsageligt med følgende områder:

- Myndighedskontakt på amtsligt niveau. Samarbejde og erfaringsudveksling med myndighederne om generelle sagsbehandlingsforhold i det enkelte amt, samt bistand til medlemmerne i konkrete godkendelsessager.
- Individuel informations- og rådgivningsvirksomhed i forhold til både potentielle ansøgere, igangværende ansøgere samt adoptanter med børn.
- Generel informations- og kontaktskabelighed i form af møder og kurser. Adskillige lokalforeninger udsender også

lokale nyhedsbreve og har hjemmesider.

- Øvrige sociale aktiviteter hvor adoptanter og adopterede mødes "blandt ligesindede" til arrangementer som julefester, skovture, bowling etc. – aktiviteter, hvor uformel erfaringsudveksling og kontaktabablering blomstrer.

Med strukturreformen ændres forudsætningen væsentligt for de første to områder. Men også på de andre områder, adskiller dagens billede sig tydeligt fra dengang, den nuværende opdeling blev besluttet for små 30 år siden.

- Internettets udbredelse har de sidste 10 år ændret behovet for møder med generel adoptionsinformation ved mødevirksomhed markant. Mange af de informationer, der tidligere enten var svært tilgængelige på skrift og endnu flere oveni kan i dag hentes, enten direkte på hjemmesider, eller i løbet af få timer i chatrum.
- Vejnettet, og i mindre omfang toget, gør det mange steder i dag langt hurtigere at bevæge sig over større afstande, end dengang.

Derfor har Hovedbestyrelsen (HB)s strukturudvalg siden november 2005 gennemført et omfattende analyse- og udredningsarbejde for at tilvejebringe et forslag, som kan forelægges for efterårets generalforsamlinger. Først i LF'erne, dernæst til beslutning på landsgeneralforsamlingen i november.

Hvordan skal den nye struktur se ud?

Der tilstræbes en struktur, der er holdbar i mindst 15-20 år. Den nye struktur bør i videst muligt omfang være robust over

for kommende ændringer i den offentlige administrative struktur. Hver LF skal have medlemmer nok til at gennemføre attraktive arrangementer – men samtidigt uden alt for lang transporttid til arrangementerne. Transporttider et relativt begreb – i tyndt befolkede områder vil længere transporttid ofte være nødvendigt for at samle tilstrækkeligt med deltagere.

HBs endelige forslag vil dække tre overordnede områder:

Geografi.

- De nuværende amtsforeninger erstattes af et antal nye lokalforeninger.
- Hver LF består af medlemmerne i et antal navngivne kommuner.
- Hver LF skal udelukkende bestå af kommuner fra samme region.
- Hver statslig region vil typisk danne geografisk grundlag for flere lokalforeninger.

Myndighedskontakt

- Den nuværende amtskontakt afløses af en regionskontakt.
- Regionskontakten varetages fremover i et fællesskab mellem regionens LF og HB.
- Til formålet etableres et nyt organ på regionalt niveau – regionsudvalget med repræsentanter fra regionens LF og HB.

Lokalforeningernes fremtidige arbejdsområder

- Lokalforeningerne skal fremover fortsat bidrage til myndighedskontakten gennem deltagelse i regionsudvalget.
- Lokalforeningen skal fortsætte de attraktive dele af de nuværende arrangementstyper.
- Lokalforeningerne skal udvikle nye typer medlemsaktiviteter.

HB vil inddrage LF'ernes viden mest muligt i processen. Den første rapport med forslag blev derfor

udsendt til LF'erne i slutningen af marts. Den 7. maj holdt HB et høringsmøde, hvor de fleste LF deltog og bidrog med relevante input.

Geografi

I høringsprocessen har LF'erne fremlagt alternative forslag til geografisk opdeling. HB vil på sit møde den 17. juni vurdere i hvilket omfang disse alternativer kan indgå i det endelige forslag. HBs oprindelige høringsforslag og de samlede alternativer er vist herunder:

en ny koordinering mellem alle LF'er i hver enkelt region. Da de nye adoptionsmyndigheder er lokalafdelinger af staten, skal vi også kunne koordinere på landsplan. Derfor skal HB også med i den nye koordinering.

HB foreslår derfor indførelsen af et nyt organ i hver region, regionsudvalget, hvor alle regionens LF'er samt HB er repræsenteret.

Regionsudvalgene

Regionsudvalgene påtænkes tilføjet følgende opgaver:

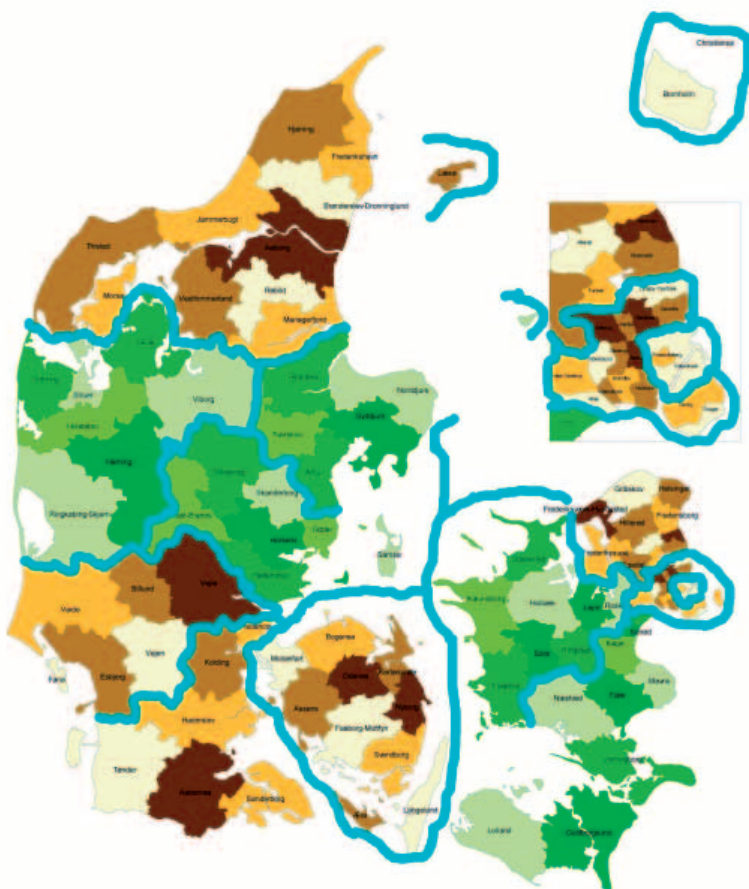
betydning for samarbejdet i de enkelte regioner.

- Herudover kan regionsudvalgene eksempelvis bruges som samarbejdsforum mellem de deltagende LF'er til f.eks. at planlægge konceptkurser eller andre fælles aktiviteter.

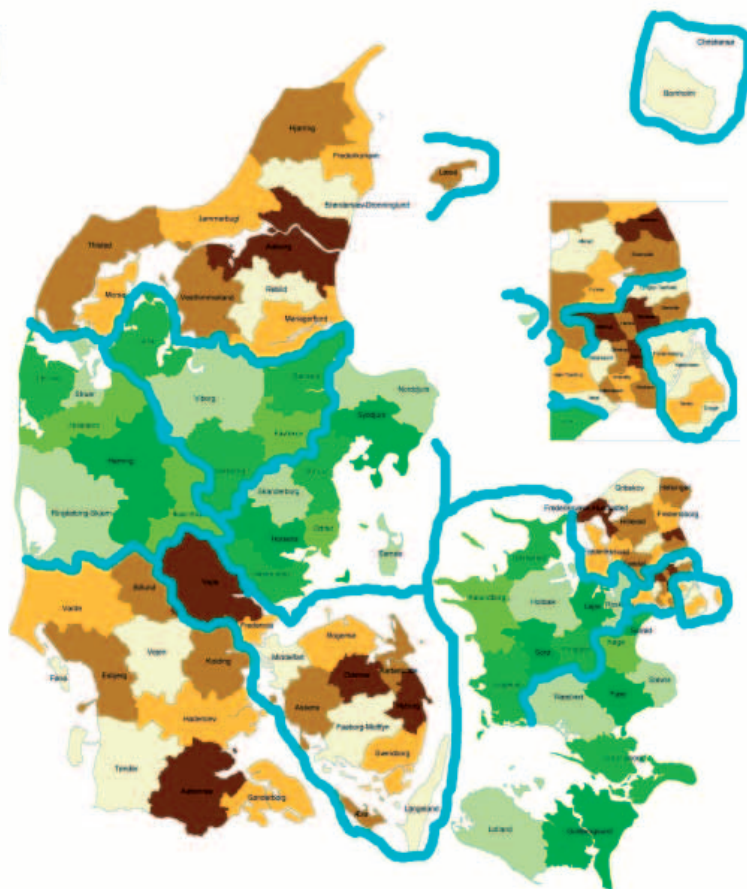
De nye LF'ers arbejdsopgaver og aktiviteter

Alle hidtidige arrangementsformer kan fortsætte. Det skal fortsat være åbent for alle at tage initiativ til og at gennemføre arrangementer. Det kan dreje sig

Hovedbestyrelsens høringsforslag

Ændringsforslag fra lokalforeningerne

Bortset fra Bornholm har LF'erne i dag 125 til 450 medlemmer. Begge forslag vil indebære, at de typiske LF bortset fra Bornholm får 2-300 medlemmer, de 3-4 største dog omkring 400. Næsten alle LF'er vil få nye navne.

Myndighedskontakt

Strukturreformen betyder at den nuværende kontakt mellem LF'erne og det lokale amt bortfalder. Derfor må der som modspiller og samarbejdspartner til hver regional statsforvaltning etableres

- At opsamle synspunkter og problemstillinger fra hver af regionens LF.
- At samarbejde med de godkendende myndigheder i regionen.
- At være baggrundsgruppe for HB-arbejdet i forhold til regionen.
- At give input til HB's overordnede koordinering af arbejdet, herunder også rådgivningsarbejdet.
- At deltage i udførelsen af HB's overordnede beslutninger med

om kurser, halvdagsarrangementer, heldagstemadage, aftenmøder etc.

Nye typer af aktiviteter kunne være opstart af studiekredse, hvor samme medlemskreds mødes gentagne gange for at drøfte særlige emner, opstart af chat rum – en mere aktiv hjemmeside.

Der skal fortsat arbejdes på at overføre viden, ideer og erfaringer mellem aktørerne. Det kan være ved oprettelse af kataloget "how to do it" – med f.eks. navne på gode foredragsholdere, emner og pris.

Ved at der indgås flere ens aftaler med en foredragsholder om at afholde samme foredrag forskellige steder i landet. Der kan f.eks. ske som en udbygning af de nuværende informationer under menupunktet Kursus på adoption.dk Endelig er det oplagt, at LF som allerede nævnt bruger regionsudvalgene som samarbejdsforum for større arrangementer end de enkelte selv kan løfte.

Hvornår får jeg ny lokalforening?

Strukturreformen er slet ikke færdig. F.eks. ved vi først i juli hvor i regionerne adoptionsansøgninger skal behandles. Vi skal også selv igennem mange processer. LF har ved høringen i maj tilsluttet sig HB's forslag til tidsplan.

Planen indebærer, at A&S bruger 2007 som overgangår og sætter den nye struktur endelig i kraft 1. januar 2008. De gamle LF opdelinger efter amter fortsætter i 2007 - dog med ændrede opgaver for så vidt angår myndighederne i

2007. Regionsudvalgene skal derfor sættes i gang hurtigst muligt.

LF'erne skal vælge bestyrelser som normalt i efteråret 2006 og kan gennemføre allerede planlagte arrangementer i 2007 uden usikkerhed om, hvorvidt arrangøren findes efter 1. januar 2007. 2007 skal også bruges til at drøfte omfordeling af økonomi, nye bestyrelser, samarbejde om regionerne m.v. før LF'erne gennemfører valg til de nye bestyrelser i efteråret 2007.

Endelig skal 2007 bruges til at omlægge medlemsadministrationen. Der ligger en stor arbejdsbyrde i at flytte alle medlemmer fra registrering efter amt til registrering efter kommunalt tilhørsforhold.

Vær aktiv i processen!

Inden 1. september kan du læse det endelige forslag på www.adoption.dk. Du kan også læse mere i bladet medio september.

Bestyrelsesmedlemmerne i de nuværende LF udfører et stort frivilligt arbejde for at gøre dit medlemskab spændende, interessant og udbytterigt. De gør det af glæde, fordi man som aktiv selv får meget ud af det. Den nye struktur kræver mange ressourcer. Både til at få de nye LF godt i gang og for at vi får de nye regionsudvalg til at fungere.

Din LF kan også bruge din indsats. Om du er førstegangsansøger eller har afsluttet dine adoptioner for 20 år siden er underordnet. Foreningen skal dække hele spektret. Du kan allerede nu kontakte formanden for din LF for at høre nærmere. Se adressen andet steds her i bladet.

Mød op på generalforsamlingen i din LF i september/oktober og tag del i debatten. På LF'ernes generalforsamlinger skal der også vælges delegerede til landsgeneralforsamlingen den 4. november, hvor der træffes endelig beslutning. □

Adoptivbørn er også søskende

En personlig beretning om at være adoptivmor til tre børn og sundhedsplejerske i adoptivfamilier.

af Lis Raun

I dagligdagen tænker jeg sjældent på, at vi er lidt anderledes. Men der er en forskel, for vi har fået børnene, fordi deres biologiske forældre ikke havde mulighed for at beholde dem, og vi ikke selv var i stand til at få børn på almindelig vis. I starten, hvor vi lige var blevet forældre, spurgte mange os, hvordan en mor kan aflevere sit barn frivilligt. Årsagen til dette er oftest, at moderen står alene med barnet og dårligt nok kan forsørge sig selv. Fra Kina adopteres der mest piger på grund af "et barns politik", hvilket har medført, at forældrene vælger at beholde drengene, da drengene skal sørge for forældrene i alderdommen. Der er kun få steder i Kina, hvor det er lovligt at få to børn.

Børnenes historie er vigtig

Oplysningerne om årsagerne til adoptionerne er ofte meget sparsomme, men de få historier der er, betyder altid meget for os adoptivforældre. Hvem har afleveret børnene til børnehjemmet? Hvad havde de på? Hvad kan årsagen være til, at de er givet væk? Hvor gammelt var barnet, da det kom på børnehjemmet? Nogle gange er det navlesnorens udseende, der afgør fødselsdatoen.

På nogle børnehjem er børnene afleveret i en babykarrusel, hvor man lægger barnet ind på en hylde og drejer rundt. På den anden side er der nogle fra børnehjemmet, der våger dag og nat ved karrusellen. Ved disse adoptioner behøver mødre ikke at give sig til kende og skulle skrive adoptionspapirer under. Når

børnene er afleveret her, gælder det som "dokumentation" for, at det er med adoption for øje.

Min yngste pige blev indleveret tre døgn gammel på et børnehjem i Indien. Alt vi ved om moderen er, at hendes fornavn begynder med S, for på dette børnehjem giver man barnet navn med moderens forbogstav. Vi har valgt, at lade vores datter beholde dette navn som mellemnavn.

De sørgeligste historier, jeg hører, er dem, hvor børnene bliver fundet

Jeg synes, det er vigtigt at skåne barnet for sandheden. Børnene skal have den altoverskyggende følelse af, at de er givet væk af kærlighed. Det er min helt personlige mening, og det er noget adoptivforældre er meget opmærksomme på. Det har stor betydning for barnets udvikling af egen identitet, at det får den opfattelse, at deres forældre har givet dem væk af nød og kærlighed, også selvom de har været udsat for et svigt.

Ida, 3 år, født i Kina er på ferie i Thailand.

i skraldespande eller på udsatte steder, hvor dyr færdes. Det er svært for os at forstå, hvordan man kan gøre dette. Det gøres af nød - i mange lande er det forbundet med stor skam at blive gravid udenfor ægteskab. Kvinderne er så fattige, at de ikke kan brødføde deres eget barn, nogle risikerer lige frem udstødelse fra alt og alle, hvis de blev bekendt med barnet. I Kina kan familien være nødt til det for at overleve ved at få en dreng. Det er ulovligt at skille sig af med pigerne, og parrene må skjule det for omverdenen. Derfor er en skraldespand eller terrasse i nærheden af børnehjemmet en løsning.

Respekt for børnenes hjemland

I vores del af verden kan det være vanskeligt at forstå. Men hvordan kan vi dømme andre, der står i en situation, der er utænkkelig i Danmark. Her kan man få hjælp, hvis man vælger at beholde barnet, selvom man står alene med det.

Når man har set fattigdommen, i de lande børnene kommer fra, forstår man bedre, hvordan og hvorfor man kan give sit barn væk. I vores familie taler vi altid med respekt om de lande, vores børn kommer fra, Sri Lanka og Indien. Vi mener, det er med til at ruste dem, når deres kammerater spørger til deres anderledes udseende. De har ikke noget at være flove over!

Jeg tror ikke, der er nogle adoptivbørn, der ikke på et eller andet tidspunkt bliver drillet med deres anderledes udseende. Vi forældre prøver at gøre dem stærke på bedste vis. Men børnene er jo lige så forskellige, som alle andre børn, og det kan nogle gange være svært, hvad man skal sige til dem, i sådanne situationer.

Der var engang en adoptivfar, der sagde til mig, at han altid tænkte på, hvor meget de ellers var skånet for her i Danmark, i forhold til deres fødeland. Det trøstede ham og gjorde, at han ikke blev for overbeskyttende og overreagerende.

Føler sig som søskende

Vores børn har først kommenteret, at de ser anderledes ud, efter de er kommet i skole. De har skullet svare på mange spørgsmål om deres anderledes udseende. Vi har tilbudt, at fortælle om adoptionen

og børnenes lande i klassen eller i SFO. Det har været godt for børnene. Det har hjulpet dem, så de ikke hele tiden står og skal forklare, hvorfor deres forældre er hvide og de er brune.

Det er altså også mærkeligt at forstå for selv et adoptivbarn. Min mellemste datter på 12 år klagede sig lige her i dag, over at være adopteret. "Alle spørger, om vi er søskende og det er vi jo, hvorfor er det så svært at forstå?".

Det mindede mig om engang, jeg mødte en ældre dame. Jeg var sammen med mine to ældste døtre, der dengang var to og fire år. Hun spurgte, mens børnene hørte på det, om de var søskende. Jeg var målløs og formåede med nød og næppe at hvisle ud mellem tænderne "Ja, det er de nu". Heldigvis forstod hun en fin hentydning og gik sin vej. Jeg forstår godt min datters frustration, men med tiden, er vi heldigvis

blevet gode til at grine sammen, af sådanne oplevelser.

Rørt ved mødet

Som jeg indledte artiklen med, er adoption ikke noget, jeg tænker på hver dag. Men jeg bliver altid glad, når jeg får meddelelse om, at nu skal jeg besøge et nyt adoptivbarn. Det er en spændende oplevelse at følge børnene, når de lærer deres nye forældre at kende. Jeg kan blive helt rørt over, så fantastisk det er, at man kan hente et barn på den anden side af jorden og så i løbet af kort tid, er barnet faldet til ro og har knyttet sig til de nye forældre og omgivelser. Det virker ofte som om, børnene bare har ventet på at blive hentet og få en familie. □

Artiklen har været bragt i "Far, mor & børn", Sundhedsplejerskernes magasin om børn nr. 4, 2005.

Rejse ud som 2 og komme hjem som 4 - om at adoptere biologiske søskende

**Den 10. januar 1998
rejste Jens Erik og jeg til
Colombia for at hente
de to børn, vi fik bragt i
forslag den 6. december
1997.**

af Jens Erik og Inge Greve

Forud for denne – vores – rejse var gået mange samtaler om vore overvejelser omkring at adoptere. Først ved køkkenbordet derhjemme og efterfølgende i de dengang obligatoriske samtaler hos Århus Amt. Først en samtale, hvor vi begge deltog, så hver en enesamtale og til slut et hjemmebesøg inden den endelige godkendelse.

Hvorfor to børn på en gang?

Jens Erik og jeg har aldrig været i tvivl. Skulle vi søge adoption, skulle vi søge godkendelse til søskendepar.

Hvorfor så det?? Ja, det bunder i vore egne familier. Vi har hver to søskende, som vi har utrolig stor glæde af og gode relationer til og derudover er vores holdning at det – i forlængelse af alt det barske som børn oplever ved en adoption – må være meget værd både i selve adoptionsøjeblikket – men også fremover at være to, at have hinanden.

Vi fandt i en ret ung alder (hhv. 29 og 31 år) – i adoptionsøjemed – ud af, at det var den vej, vi skulle, hvis vi skulle have børn. Vores relativt unge alder til trods, holdt vi fast i vores overbevisning om, at

vi ønskede os en godkendelse til et søskendepar i alderen 0-5 år.

Vi blev i alle samtaler konfronteret med vores unge alder. Hvorfor ønskede vi et søskendepar? Vi kunne jo lige så godt vælge at adoptere af to omgange og så få to spædbørn! Et søskendepar ville jo være lig med minimum ét barn, der var lidt ældre, og hvordan havde vi tænkt os at forholde os til to børn i forskellig alder med deraf følgende forskellige behov?

Vore argumenter var mange og vore beskrivelser af dækning af forskellige behov ligeså.

Argumenter og beskrivelser må have været OK, for vi blev – uden problemer – godkendt til søskende i alderen 0-5 år. Jubelen var stor, da godkendelsen lå foran os.

Og hvordan var det så?

Ja, vi rejste til Colombia med store sommerfugle i maven. Landede i Bogota om søndagen og fløj videre ud i provinsen om tirsdagen.

Onsdag formiddag den 14. januar 1998 fik vi vores to vidunderlige børn – Andrea på 4 år og 6 måneder og Camilo på 1 år og 10 måneder. Selve overdragelsen tog vel et par timer alt i alt, og så var det bare ind i taxien og hjem i vores "lejlighed". Nu skulle vi til at lære hinanden at kende.

Andrea var en lille åben pige med mod på livet og meget omsorgsfuld i forhold til sin lillebror og efter ca. 1 ½ døgn, hvor hun kun kontaktede sin mor, kastede hun så også sin kærlighed til sin far.

Camilo var jo "kun" en baby og havde ikke forbehold overfor nogen af os. Han virkede tryk og tilfreds og det var helt klart, at hans storesøsters tilstedeværelse betød meget for ham. Når hun kunne klatre på sin far, så kunne han da også. Sikkerheden var tilstede og han var med på den værste.

Andrea virkede også tryk og tilfreds. Dog har hun en smule mere temperament end sin lillebror.

Vi tilbragte nøjagtigt fem uger i Colombia – heraf de fire ude i provinsen, hvor vi kun var os to danskere. Selvom det den sidste uge føltes som om alting i vores sag var gået i stå og vi bare havde lyst til at komme hjem, så er vi enige om, at de uger vi tilbragte i vores børns vidunderlige fødeland, har været guld værd for os.

Det vi nåede at se og "indånde", taler vi ofte med børnene om, og de fire uger vi havde i lejligheden, hvor vi kun var os og børnene, gav os den perfekte start på vort fremtidige samvær.

Tid til at gå ture i den flotte natur og tale om det vi så – hvad hedder det i Danmark osv., tid til at gå i poolen og plaske og pjatte sammen, tid til at spille bold på banen, tid til at gynge på legepladsen – 100% opmærksomhed til vore to børn – kun videokameraet til at blive genert overfor, men det lærte børnene hurtigt at abstrahere fra.

Og hvordan er det så nu?

Ja, den søskendeglæde vi oplever

Esther er 2½ år og født i Kina.

hver dag mellem vores to børn er fantastisk og (selvom vi ikke har brug for det) det bekræfter os i vores beslutning om at adoptere et søskendepar. Den omsorg og betænksomhed de udviser i forhold til hinanden, er helt ubeskrivelig – også selvom de nu er 10 år og på vej til 13 år. De kan selvfølgelig skændes og være uenige på lige fod med alle andre, men i sidste ende holder de sammen. De er meget forskellige og kan sagtens undvære hinanden, men det er helt sikkert, at hvis den ene har sovet ude en eller flere nætter, tilbringer de tid sammen, når vi alle bliver samlet igen. De taler med hinanden om deres oplevelser, og de betror hinanden deres hemmeligheder – lige netop det man har søskende til!

Jalousi mellem vore børn har vi aldrig oplevet. Tværtimod. På det følelsesmæssige område og når det handler om at foretage sig noget sammen, har vi jo helt tydeligt mærket, at der har været tale om to forskellige børn med forskellige behov og ønsker. Både på grund af, at to individer aldrig er ens, men

også fordi der har været tale om to forskellige alderstrin. Når det handler om materielle goder hvor den ene får noget, så bliver der helt sikkert spurgt til, hvad den anden så skal have, så den, der får, er sikker på, at han/hun ikke får mere end den anden. Vi har flere gange oplevet dem begge komme hjem fra børnefødselsdage, hvor de har spurgt den, der holdt fødselsdag, om de godt måtte få noget med hjem til den derhjemme, fordi han/hun ikke skal gå glip af noget godt, som den anden oplever.

Dette var vores lille historie til emnet om søskende.

Rigtig mange har stillet os spørgsmålet: "Har det ikke været hårdt at adoptere to på én gang?" Til dette kan vi kun svare: "Det ved vi ikke, for vi har jo ikke prøvet at adoptere en af gangen, og vi har bare været nødt til at dele vores kærlighed på to i stedet for en. Indtil videre er det gået meget godt, og vi har to børn, der stortrives blandt deres familie, mange kammerater og i skolen.

Hvad mere kan man forlange? ▢

Søskende...

Som en familie med et "hjemmelavet" barn i forvejen, følte vi os godt forberedt til at modtage vores datter nr. 2, en 1-årig pige fra Vietnam. Vi håbede ikke at skulle opleve alt for store tilknytningsproblemer i den første tid; en problemstilling, der fyldte meget på kursus 2 i godkendelsesforløbet. Men vi fik helt andre problemer efter adoptionen, end vi havde forudset.

af Lone Lindberg Carstensen

Når andre familier får barn nummer to, lyder det fra forældrene: "Den store er bare så glad for sin nye søster/bror" – efterfulgt af en malende beskrivelse af, hvor godt det går.

Sådan har det ikke været hos os. Lea, vores biologiske datter var 5 år, da Anne kom ind i familien. Anne er født med læbe-gane-spalte, og kom til os via "barn søger forældre" listen hos AC. Den dag vi blev godkendt, fik vi også en specifik udvidet godkendelse til at adoptere Anne. Lea fulgte processen, havde et billede af lillesøster med i børnehaven og var med i forberedelserne herhjemme. Vi glædede os alle sammen og følte os godt rustet til at modtage Anne – vi var jo allerede forældre.

Den første tilknytning – til mor

I Vietnam knyttede Anne sig meget hurtigt til mig. Hun sad i sin bæresele med hovedet ind mod mig – eller på min arm. Lea var hun meget optaget af – men Jesper – faderen i familien, duede bare slet ikke. Hvis han var tættere på Anne end jeg, så skreg hun; hvis hun græd og han tog hende op,

græd hun endnu højere. Ud fra en tilknytningsmæssig betragtning var det positivt, at Anne knyttede sig så tæt til mig, men fra Leas og Jespers synsvinkel var det hårdt. Annes krav var højlydte og kontante og jeg var meget fokuseret på at imødekomme hendes behov. I de tre uger vi var i Vietnam, gik det nogenlunde. Vi var jo sammen alle fire, oplevede Hanoi sammen og havde tid til hinanden. Lea gav naturligvis udtryk for, at hun savnede mig, hvilket jeg jo oplevede som endnu et krav. Eftersom Annes krav var meget kontante, blev det som oftest hendes behov, der kom i første række. Jeg prøvede at bruge tid med Lea, når Anne sov til middag, men Leas oplevelse var da nok, at Anne havde "stjålet" hendes mor.

Var der plads til Lea?

Da vi kom hjem, var Lea glad for at komme i børnehaven igen. Hendes dage dervar korte, vi havde god tid til at aflevere og hente – og tog ret ofte en legekammerat med hjem. Både i børnehaven og i lokalsamfundet fik Anne meget opmærksomhed. Til trods for "hullet i læben" var hun charmerende, som oftest glad og med masser af energi. Også det fandt Lea svært. Samtidigt var familiens "handlefrihed" jo reduceret, som den jo altid bliver, når et lille barn kommer til. I Leas verdensbillede var det også Annes skyld, når vi ikke kunne følge en indskydelse eller måtte tage tidligt hjem. Vi appellerede også til Leas forståelse for situationen, et krav til hende, som hun slet ikke var

Lea, mor og Anne.

tilstrækkelig moden til at kunne leve op til.

I løbet af det første år blev Lea mere mut og opfarende. Hun skældte ud, råbte af os og af Anne – og gik ikke af vejen for at skubbe og slå eller stikke en løgn. Hun var meget negativ og havde i nogen grad mistet tilliden til os og til at vi ville hende noget godt. Og hendes nye adfærd gav jo i begyndelsen kun negativ feedback.

Retfærdighed er, at begge får det, de har brug for

I bakspejlet kan vi jo sagtens se, at det har været svært at være Lea. Vi havde i den grad fokuseret på, at Annes tilknytning skulle gå godt og var slet ikke forberedt på, at Lea fik problemer. Lea fik jo også voksentid og opmærksomhed, men vores krav om hendes forståelse og vores tilsidesættelse af hendes behov, var hårdt for hende. Det var jo et sundhedstegn, at Lea reagerede, som hun gjorde.

Vi var længe om helt at forstå, hvad der var årsagen til Leas ændrede adfærd. Groft sagt, så var det jo også for hendes skyld, at vi ville have et barn mere. Men efterhånden – og ved gode venners pædagogiske indsigt – forstod vi. Når en af os tog af sted med Lea alene, var hun jo næsten altid i godt humør og hyggelig at være sammen med. Vi blev bedre til at fokusere på det "positive" og give opmærksomhed og ros her. Som børnene blev ældre, blev det hele også nemmere. Som 9-årig er Leas verden blevet større, hun har kammerater og fritidsinteresser. Hjemme er Anne, der nu er 5 år, jo også blevet sjovere at lege med.

Så i dag går det klart bedre, men Lea er til stadighed på vagt over for den mindste uretfærdighed. Og Anne ser og kopierer Leas adfærd, så overstået er det ikke endnu. Vi sørger for at dele vores opmærksomhed mellem pigerne, at tilgodese deres individuelle behov og lære pigerne at retfærdighed er, at begge får det, de har brug for – ikke nødvendigvis det samme.

Lea, mor og Anne.

Vi har aktiviteter med børnene individuelt, men prøver også at hjælpe dem til at blive bedre til at lege sammen. På den måde søger vi at opnå Leas tillid – og give plads til at hun kan være den store med særlige "rettigheder".

Glem ikke de store søskende

Mens jeg har skrevet dette, har jeg tænkt på, at det kan være svært

at forstå, at vi har kunnet overse Leas behov, for det er jo nemt at glemme, hvor hård den første tid med et adoptivbarn kan være. Men kan denne artikel forbygge at andre børn får en svær start som storesøster eller storebror, så vil jeg være glad. Og jeg er sikker på, at problemstillingen er lige aktuel, hvad enten det store barn er adopteret eller "hjemmelavet". □

Mine søskende og jeg

- en adopteret kvindes tanker om søskende

af Hanna Sofia Jung Johansson
oversat fra svensk af Heidi Senderovitz

Den unge kvinde ser på den lille pige på filmlærredet. "Hvor ser hun tryk ud, som hun går og holder sin storebror i lillefingeren", tænker hun. Scenen skifter og vi bevæger os indenfor i et typisk svensk 70'er-hjem med brune, gule og orange farver. På køkkengulvet ser vi søskendeparret igen. Drengen bygger et tårn af ketchupflasker og plasticklodser, og pigen river det hele ned. Hver gang tårnet vælter, ler pigen højt og hendes storebror bygger tålmodigt tårnet op, om og om igen. Så opdager kvinden, at pigen og drengen overhovedet ikke ligner hinanden. Den ene er asiat, den anden svensk; den ene er forældrenes adoptivdatter, den anden deres biologiske søn.

På trods af at min storebror og jeg ikke deler blodets bånd, har jeg aldrig sat spørgsmålstejn ved, at vi er søskende. Vi voksede op sammen, han støttede mig – så naturligvis er han min bror! Familien har heller aldrig sat spørgsmålstejn ved at vi var søskende. Måske blev denne selvfølgelighed forstærket af, at vi har to adopterede kusiner? Det faktum, at mine kusiner kommer fra Sri Lanka og Indien gjorde, at farmor og farfar havde tre asiatiske børnebørn og et biologisk.

Jeg var ikke som dem

Et lille barns omgivelser består af familien og vennerne. Meget af et menneskes selvopfattelse grundlægges sikkert i denne alder, men med tiden udvides barnets verden til skole, fritidsaktiviteter, arbejdsplads osv. I takt med at min verden voksede, var det ikke længere en selvfølge, at andre mennesker så mig som en del af min adoptivfamilie eller så, at min bror og jeg var søskende. Jeg er begyndt at tro, at min identitet som adopteret blev udviklet, da jeg startede i skole, sikkert fordi jeg

følte mig anderledes end de andre børn og fordi både elever og lærere påpegede, at jeg ikke var som dem. Jo mere min verden voksede, jo mere bevidst blev jeg om, at jeg i forskellige sammenhænge ofte var den eneste asiat eller internationalt adopterede. Og dét på trods af at Sverige sammen med de andre skandinaviske lande har den højeste procentandel af udenlandsk adopterede i verden!

Den ensomste i verden

Som barn var der ingen af mine venner, der forstod min følelse af at være anderledes, på trods af at nogle af dem er adopterede. Der var heller ingen, der forstod min irritation over og følelsen af at blive krænket af fremmede menneskers spørgsmål eller kommentarer om mit asiatiske udseende og min adoption. Dette fik mig ind imellem til at føle mig som det ensomste menneske i verden.

Måske var det følelsen af at være anderledes, der vækkede min længsel efter en storesøster? Men jeg mindes ikke, at jeg ønskede mig en asiatisk storesøster. Måske handlede det heller ikke om et forbillede, som lignede mig fysisk, men bare om, at jeg ønskede mig en helt "almindelig" storesøster? Jeg mindes ikke, at jeg som barn tænkte over, hvordan min biologiske mor så ud, men i psykologiens verden indtager en storesøster jo den fraværende mors plads. En storesøster, som jeg kunne spejle mig i, som kunne forsvare mig når jeg blev drillet, eller som delte min hesteinteresse, fik jeg som barn selvsagt aldrig.

- Nu ligner vi to søstre!

Den yngre kvinde flytter forundret blikket fra spejlbilledet af to asiatiske kvinder ikklædt hanbok til den ældre kvinde ved siden af hende. "Søstre? Men jeg har jo ingen søstre!" tænker hun, men fortryder. "At være søskende handler jo om at være

nær, at holde af og støtte, mere end om blodsband", tænker hun. "At have sin helt egen søster er nok lidt, som når ens fadder inviterer én hjem, sørger for én og lader én prøve smart tøj", tænker hun og smiler til spejlbilledet.

I en voksen alder fik jeg en slags storesøster i min fadder LenaKim, som jeg mødte via "Adopterade Koreaners Förening" (AKF). I starten følte jeg mig genert over for hende. Måske fordi hun er ældre og har så meget mere erfaring i adoptionsspørgsmål og om vores fødeland Sydkorea, end jeg har? Grundstenen i vores forhold blev nok lagt i det øjeblik, jeg spurgte, om hun ville købe spisepinde og skeer på én af hendes tilbagerejser. Hun sagde ja og lovede at levere bestikket på AKF's sommerlejr i skærgården.

Da jeg ankom til lejren, kendte jeg ikke ret mange og var derfor temmelig tilbageholdende. En af de få, jeg kendte, var foreningens sekretær, LenaKim. Derfor var det naturligt, at vi snakkede en del. Fordi hun havde været medlem i lang tid, følte LenaKim øjensynligt et ansvar for, at jeg og andre nyere medlemmer følte os velkomne. Det var hende magtpåliggende, at jeg trivedes under lejren, og der opstod en slags fortrolighed mellem os. I starten føltes det lidt underligt, at en kvinde som jeg knap nok kendte, og som var asiat ligesom jeg, tog sig sådan af mig. LenaKim kunne vist mærke min usikkerhed, for hun fortalte om sine to koreansk adopterede små søstre og sagde, at hun følte sig lidt som storesøster for andre foreningsmedlemmer, fordi hun er den ældste.

LenaKim blev min fadder

Umiddelbart efter lejren blev LenaKim min foreningsfadder. I begyndelsen handlede det mest om, at vi snakkede, sendte e-mails og mødtes, når mine veje faldt forbi Stockholm. I takt med at

vores kontakt voksede og mine besøg hos AKF blev hyppigere, kom vores fadderskabsforhold mere og mere til at ligne en slags søsterforhold. Ud over at vise mig rundt i alle mulige asiatiske mad- og møbelforretninger, invitere mig på frokost og berette om sine besøg i Sydkorea, diskuterede og udvekslede vi mange tanker, følelser og erfaringer om at være asiatisk adopteret kvinde i Sverige. Jo mere vi talte sammen, jo mere føltes det som om, at jeg endelig havde fundet én at spejle mig i, både fysisk idet LenaKim også er koreaner, og følelses- og tankemæssigt.

Med LenaKims støtte blev det lettere for mig at lære andre i foreningen at kende og at grave dybere i mine følelser og tanker om adoption, Sydkorea, og om både at være svensk og asiat og så ingen af delene fuldt ud. Jeg kan altid diskutere mine dybeste tanker om disse emner med LenaKim, for hun respekterer mig og lytter, på trods af at vi er meget forskellige på mange andre punkter. Hun siger sjældent, hvad der er rigtigt eller forkert, men nøjes med at give en respons, et råd eller dele ud af sine egne erfaringer. Ingen spørgsmål er for banale, mærkelige eller forbudte. "Måske er det sådan, det er at have en storesøster?" tænker jeg sommetider og jeg kalder hende ofte for "onni".

*Det finns människor som hör ihop
Dom hör varandras viskningar och rop
Det finns band som aldrig kan klippas av
Dom leder dig framåt och dom tar dig
tillbaks*

(Fra: "Det finns människor som hör ihop", Ratata).

Som barn, og også som voksen, kunne jeg føle mig meget ensom, som om de mennesker som siger, at de holder af mig, eksisterer i en slags parallelverden og aldrig rigtig forstår mine følelser af at være anderledes. Det er, som om vores veje aldrig rigtig mødes, hvor meget vi end forsøger.

I sin iver for at få mig til at føle mig velkommen på sommerlejren, præsenterede LenaKim mig for en kvinde, som næsten er jævnaldrende med mig, Sunny Jo. Senere har LenaKim fortalt, at hun mente, at

vi nok havde meget til fælles. Ingen af os anede, hvor meget hun havde ret!

Efter at Sunny Jo og jeg var blevet præsenteret for hinanden, snakkede vi sammen en hel del under resten af lejren. Efter lejren havde vi i starten kun lidt sporadisk kontakt i cyberspace via e-mail og diskussioner på diverse e-mailgrupper. Med tiden fik vi mere og mere kontakt, og jo mere kontakt vi havde, jo flere ligheder fandt vi. Vi har begge studeret i

som har gjort det meste af arbejdet. Vores samarbejde har også betydet, at vi skriver tekster sammen, samt hjælper hinanden med oversættelse af hinandens tekster. Når jeg skriver tekster sammen med andre, har jeg sommetider svært ved at blive tilfreds – vi har ganske enkelt haft for forskellige mål til at kunne stykke dem sammen til noget læseligt; det problem har jeg ikke med Sunny Jo.

Det er nu næsten tre år siden, vi mødtes for første gang, og selvom

Caroline er 14 år og født i Indien

Canada, vi elsker begge dyr, og vi læser de samme bøger.

For cirka et år siden spurgte Sunny Jo, om jeg ville hjælpe hende med at starte organisationen Korean@doptees Worldwide (K@W), som tidligere kun havde været en yahoo-gruppe. Efter en vis tøven sagde jeg ja, for jeg var usikker på, om jeg havde tid nok og egentlig havde noget at bidrage med. Siden har vi arbejdet sammen på flere bogprojekter i form af antologier og informationshæfter med fokus på koreaadoptioner. Sammen har vi grinet, revet os i håret, læst korrektur og søgt information og medarbejdere. Da jeg arbejder fuldtids, har det dog været Sunny Jo

jeg værdsætter vores samarbejde meget, så er det frem for alt vores venskab, der er det vigtige.

Vi deler en fælles baggrund

Er det så virkelig så meget anderledes at have en nær veninde fra samme land som én selv? Er venskabet påvirket af, at vi begge er adopteret? Nej, jeg tror ikke, det er så enkelt. Svaret på hvorfor Sunny Jo og jeg ofte kaldes "tvillinger" er ikke kun, at vi begge er koreansk adopterede. Men selvom jeg har haft nære venner før, så er jeg overbevist om, at vores fælles baggrund udgør en vigtig base for vores venskab. Sunny Jo og jeg deler helt enkelt noget dybere end fritidsinteresser

og meninger. Jeg behøver aldrig forklare Sunny Jo, hvordan det føles at se anderledes ud eller mit engagement i adopteredes rettigheder. Det føles, som om jeg endelig har fundet en veninde, som forstår mig på et dybere plan; at denne veninde også gerne følger med mig til hestevæddeløb er ren bonus..

Forbillede og tvillingsjæl

Så hvad betyder "søskende"? Ja, det er ikke kun blodets bånd, i hvert fald ikke når man er internationalt adopteret, idet kun få af os er vokset op med biologiske søskende. En måde at beskrive begrebet søskende på er et bånd skabt mellem mennesker, som er vokset op sammen. Ifølge den definition er det indlysende, at min bror og jeg er søskende, uanset hvad andre mener. Niklas er min storebror – sådan har det altid været, og sådan vil det blive ved med at være, selvom det ikke kan ses på det ydre. En anden beskrivelse er den

følelse af fællesskab, som findes mellem to venner. Det er ikke bare venskabsfølelse med hvem som helst; det skal virkelig være med én som man holder af, forstår og deler følelser, erfaringer og baggrund med. LenaKim er min onni, én jeg kan spørge til råds og spejle mig i. Sunny Jo er min "tvilling", én jeg kan grine og græde sammen med. Sammen med mine "søstre" er livet som adopteret ganske enkelt blevet mindre svært, selvom jeg stadig ind imellem møder uvidende og racistiske mennesker, men nu er jeg i hvert fald ikke mere alene om at forstå, hvordan det føles. Sammen med Onni og Sunny Jo kan jeg i stedet slappe af og for en stund endda føle mig godt tilpas med min asiatiske arv. Jeg er ikke sikker på, om jeg ville have følt det anderledes som barn, hvis jeg havde haft en onni, et adopteret forbillede og en adopteret tvillingsjæl, men i dag ville jeg ikke undvære nogen af dem! Den tryghed og det fællesskab, som jeg har med mine Korea-adopterede

"søstre", har jeg aldrig følt med nogen andre mennesker. ▣

Hanna Sofia er Ph.d.-studerende i teknik- og videnskabsstudier, Göteborgs Universitet. I fritiden er hun hobbykribent, og har skrevet adskillige debatartikler og skønlitterære tekster med fokus på adoption. Tekster af Hanna Sofia kan bl.a. findes i antologierne Från det fjärran Öst till det vita Nord (2006) och Defining Lives, Remembering Pathways – An Asian Adoptee Anthology, Vol. 1: Family (kommende). Desuden er Hanna Sofia aktiv i Korean@doptees Worldwide, Adopterede Koreaneres Forening och Adopterades Röst. Når hun har tid, passer Hanna Sofia gerne sin vens travheste, maler eller læser en bog.

Kommentarer eller spørgsmål til teksten eller antologierne kan sendes til:
hannasofia76@yahoo.se

Iben, 7 år født i Danmark og Viktor, 4 år født i Tjekkiet er søskende.

At slå to fluer og derved vende dit liv på hovedet...

Livet ændres, når man får børn, det ved alle, der har prøvet det. Ændres det dobbelt så meget, når man adopterer søskende...

af Christel Tajo-Hjerner

Af flere årsager satte vi kryds i rubrikken søskende, da vi søgte i fase 1. Vi vidste fra start af, at vi, modsat flertallet, gerne ville have ældre børn, for dem skal der også være forældre til og så synes vi, at de er lidt sjovere end helt små børn. At det ville være en støtte for både barnet og os, hvis det havde en søster eller bror. Ville vi overhovedet få råd til at adoptere igen... At vores liv ville blive vendt på hovedet, om vi fik et eller to børn, så hvorfor ikke hoppe ud i det med begge ben.

Søskende – det er nærmest umuligt...

På informationsmødet hos DanAdopt fik vi besked om, at det var meget sjældent der blev formidlet søskende fra Thailand, så det skulle vi ikke regne med. Vi var dog dækket ind, da vi havde kryds i begge rubrikker for både et barn og søskende.

Vi startede som nr. 7 på ventelisten august 2004 og stod nr. 5 i september 2005, estimeret ventetid var 12-15 måneder. Vi havde ikke tidligere kontaktet DanAdopt for at høre om ventetid, da vi mente, at vi blev kontaktet, når der var nyt. Derfor var det kun en lille bitte e-mail forespørgsel jeg sendte, om den estimerede ventetid holdt, som gav følgende svar tilbage: jo, vi regner med at have to drenge på 4 og 5 år i forslag til jer snart!

Det kom noget bag på os, både at det var søskende, for det havde vi jo fået besked om, var et praktisk taget uopfyldeligt ønske, og så lige nu hvor vi stod nr. 5! Min far var død

kort forinden efter længere tids sygdom, vi manglede en hel 1. sal at få sat i stand, hold da op!

Ole Bergman fra DanAdopt havde været på besøg på Rangsit Babies' Home, Bangkok, og havde der optaget lidt video, så da vi fik papirerne, var der vedlagt en masse nye, gode fotos samt en lille

noget at se til med Theis. Thaierne er absolut ikke konfliktsøgende, og derfor passer Valentin så pænt ind i deres standard, hvorimod Theis minder meget om et dansk barn, som gerne vil have sin vilje.

Fotobog – gør det, det virker

Jeg havde lavet en fotobog af os og vores hjem som DanAdopt havde

Valentin 6 år og Theis 5 år kom til Danmark i november 2005.

videooptagelse. Det var helt unikt og meget surrealistisk at sidde og se på to drenge og massevis af andre børnehjemsbørn og vide at om nogle uger bor de to drenge hos os. Drengene viste sig at være et år ældre end først antaget. Rujikorn (Valentin) 6 år og Samart (Theis) 5 år. I papirerne står der rosende om Valentin, at han er dygtig, selv kan tage tøj på, citere digte, er sprogligt veltalende m.m.. Theis får lidt mindre rosende ord, blandt andet fordi han ofte vil have sin vilje. Nå, tænkte jeg så og glemte at læse papirerne med thai-øjne, vi får da

sendt i forvejen, og straks vi kom til børnehjemmet, blev vi genkendt. Der var store smil og glæde og drengene viste os hele tiden, hvem vi var ud fra fotobogen. De sæbebobler og handskedukker vi havde med var store hits. Theis fik dog hurtig hældt sit sæbevand ud, motorikken ville ikke helt som han. Da vi skulle rundt og se børnehjemmet tog de os straks i hænderne, det var tydeligt, at de var blevet godt informeret om hvem vi var. Da vi skulle køre fra børnehjemmet, var der ingen tårer eller lignende, de var bare rigtig glade. Valentin faldt hurtigt i

Rangsit Babies' home Thailand.

søvn på skødet af Klaus, mens Theis kastede sig over den pose med mad, vi havde fået fra børnehjemmet. Meget symptomatisk for dem begge, viste det sig senere. Theis spiser gladelig og Valentin er en tænk, så han bliver hurtigere træt. Vi har fået to biologiske søskende, vi ved, de har samme mor - faderen eller fædrene ved vi ikke noget om. Hvad vi ved, er, at vores drenge er to vidt forskellige børn.

Vi var spændte på at se, hvor lang tid der ville gå, før Valentin slap ansvaret for sin lillebror, men det behøvede vi ikke vente længe på, for det gjorde han nærmest omgående. Det var tydeligt, at han syntes, det var rart at slippe for ansvaret for lillebroderen, der aldrig helt opførte sig, som Valentin synes, man skal. Theis kaster sig ud i tingene, det gør Valentin kun, når det handler om motorik, så har han en nærmest dødsforagt som kan undre, når man ellers kender hans forsigtighed.

Vil I virkelig sætte dem i børnehave så tidlig?

Vi kom hjem 11. november 2005 og var begge hjemme indtil 31. december. Vi besluttede ret hurtig,

at drengene skulle i børnehave. Nogle mennesker synes, det var tidligt, men for os var det tydeligt, at det var unaturligt for dem at være sammen med os døgnet rundt. At det også var utrolig hårdt for os, skal ikke benægtes. Det var tydeligt, at drengenes hverdag i flere år havde været at være sammen med rigtig mange børn, så på den måde var det noget kedeligt kun at være sammen med voksne, for hvor finder man børn henne i hverdagen i alderen 5-6 år? Alle er i børnehave! Jeg spurgte mig frem til legestuer m.v. men det er kun op til 3 år, så hvor sjovt var det!

Jeg spurgte andre, som havde adopteret større børn og alle havde samme opfattelse som os, så det var dejligt at kunne trække på et netværk af viden.

Derfor startede drengene i børnehave 2. januar. Det var lidt svært i starten, fordi børnegrupper hurtig bliver forholdsvis faste og ikke altid er lige villige til at tage nye med ind, og da slet ikke én som ikke kan sproget. Vi var dog ikke i tvivl om, at det var rigtigt, at de kom af sted nogle timer om dagen. Med tiden bliver det også bedre og bedre og de andre børn bliver bedre til at få dem med i legen. Da drengene

startede, havde jeg skrevet et brev som børn og forældre fik med hjem, hvor jeg kort og meget forenklet fortalte, hvem de var og at de ikke kunne dansk, hvad en "rigtig" mor og far er osv..

Fordi drengene er så forskellige har det været godt for dem at komme ud og kunne blande sig med andre børn. Pædagogerne fortæller også, at de sjældent søger hinandens selskab, at Valentin meget gerne vil lege med de større drenge, hvorimod Theis ofte leger med de mindre og gerne tager sig af vuggestuebørnene.

For lidt og for meget information

Det er godt med information om adoption inden man går i gang med selve processen, men man kan både få for meget og for lidt. Eksempelvis har vi jo lært, at man ikke må overskride barnets grænser hverken fysisk eller psykisk, at man fx ikke bare skal kramme. Theis er en krammer, hvorimod Valentin ofte gør sig stiv, når der krammes. Klaus får store krammer af ham, men vi andre har det taget længere tid med og en af årsagerne er, at jeg har respekteret hans grænser for meget, så jeg har fx spurgt ham, om han vil have et kys eller et kram, og det svarede han nej til. Nu er jeg begyndt at kramme ham uden at spørge og det betyder, at han langsom tør op og finder sig i det, måske lægger en lille hånd på min arm, eller når jeg afleverer i børnehaven og sætter mig på hug, så kommer han løbende hen og hopper op. Hvis jeg havde krammet fra starten af, havde det været naturligt for ham hurtigere.

For lidt information om, at det kan være svært som forældre at knytte sig til sine børn. Dette emne blev ikke nævnt med et eneste ord på kurset, og jeg var lidt overrasket over, at jeg ikke fik moderfølelser forholdsvis hurtig. Det er en lang proces og tager tid. Heldigvis har jeg talt med andre, som har haft det på samme måde. En af de forskelle jeg kan nævne er, at når man har et lille barn, kan man lære det at kende simpelthen ved at se rigtig meget på det. Hvis jeg begynder at kigge meget nøje på mine drenge, vil de højst sandsynlig føle sig utilpas og tro at der er noget galt, så den fysiske genkendelighed tager også

tid. Jeg kunne ønske, at man på De Adoptionsforberedende Kurser måske gjorde mindre ud af 1. del om at sige farvel til barnløshed og mere ud af, at det kan være svært, ikke kun for børn at tilknytte sig, men også for forældrene. Jeg ved det er et tabuemne, men der er rigtig mange, som har haft det som jeg.

Så for lidt og for meget information kan både være gavnligt og skadeligt.

At vedholde og respektere fortiden

Drengene har naturligvis hver deres seng, men deler indtil videre værelse, indtil vores 1. sal bliver færdig. Værelset støder op til stuen og selv om det er en midlertidig løsning, så har den ikke været så tosset endda. Det betyder, at de kan høre os, når de er lagt i seng og de har sikkerheden i hinanden. I starten ville Theis gerne sove sammen med Valentin i hans seng, men det var kun et par uger, så syntes Valentin ikke, det var sjovt mere. Nu skiftes de i stedet til at falde i søvn i vores seng, hvorpå de bliver båret ind i egen seng. For os, viser det to ting, at de selvfølgelig er

så knyttede til os, at det er sjovt og rart at sove i vores seng, men også at de langsomt frigør sig fra hinanden, at de ikke behøver sikkerhed i den anden.

Jeg har lavet en væg fyldt med A4-fotos som vender ud til deres senge, så når de vågner, er det første de ser, billeder vi tog fra Bangkok, derpå vores første møde på børnehjemmet, dem selv med deres plejere på hjemmet, lufthavnen, situationer herhjemme osv. Det var et kæmpe hit, da jeg havde lavet denne væg til dem som en overraskelse. De blev simpelthen så glade og vi talte i starten meget om personerne på billederne. Jeg tror på, at ved at anerkende deres fortid, så vil de ikke bare glemme den, men have den latent liggende. Vi ser også på videoen fra børnehjemmet, som DanAdopt gav os.

Valentin skal i skole til sommer, vi har søgt udsat skolestart til Theis, men da Valentin fylder 7 år til sommer, kan vi ikke få yderligere udskydelse. Først bekymrede det mig lidt, men det er så tydeligt, at Valentin meget gerne vil lære. Koncentrationen kan dog blive en lille hurdle, for som mange andre børn i den alder, vil både han og

hans bror gerne følge med i al ting på en gang.

I slutningen af februar, da de havde været her 3½ måned, blev de sprogtestet for at se, om Valentin skulle i modtageklasse. Det var ikke en tanke, jeg var specielt glad for, nu hvor jeg havde set, hvor etablerede børnegrupper er. Min frygt var, at Valentin ikke ville få det nemt, når han var færdig i modtageklassen og senere skulle ind i den reelle 0. klasse – hvor ville han så stå, når han kom som ny. Heldigvis løste dette problem sig, da sprogtesteren var meget imponeret over, hvor meget sprog de allerede havde lært.

Jamen vi taler da dansk!

Mange spørger os om, hvordan vi kommunikerer med dem. Jamen vi taler da dansk! I starten var vi meget simple i sproget, øvede enkelte ord til de sad rimeligt, derpå videre til næste. Når vi kører til børnehaven, øver jeg farver med dem, hvad farve er bilen, hvad farve er det runde skilt, det firkantede skilt osv.. I dag er det tirsdag, i morgen er det onsdag – det er til gengæld lidt svært, for i går sagde mor jo, at det var mandag og at det i går var søndag! Hmmm...

2. dag i Thailand.

Deres sprogtilgang er meget forskellig, Valentin holder ofte igen, til han ved, det er helt korrekt, det han kan fortælle, vi prøver så at give ham stikord. Theis kaster sig ud i det. Dette sås tydeligt ved sprogtesten, hvor testeren har en kuffert med små stofposer som indeholder fx figurer, dyr osv. Theis var parat til at kravle ned i kufferten for at få næste pose op og undersøge den. Valentin sad med store, skræmte øjne og var usikker på, hvad der forventedes af ham. Jeg synes ikke, han klarede testen særlig godt, han viste kun 50% af, hvad han kan og jeg kom til at tænke på mine egne elever, som jeg hvert år har til prøve, og som jeg ved, kan en masse, men som aldrig får det formidlet, fordi de vil være sikre på, at det er rigtigt. Rent deja-vu.

Hver familie har sit eget sprog indenfor rammen dansk. Sprogtesteren peger fx på de fire små dukker og spørger: hvem køber ind? Drengene ved ikke, hvad hun spørger om, for hjemme hos os hedder det: at handle. Der kan være svagheder i sådan en test, hvis forældrene ikke er til stede og efterfølgende kan komme med opklarende facts. Yderligere er det forskelligt, hvad den enkelte familie lægger vægt på, er vigtigt for deres børn at kunne. Vi har fx ikke trænet forholdsord særlig meget, men det var en del af testen. Vi har forsøgt at tage udgangspunkt i deres hverdag og for Valentins vedkommende, at han skal i skole til sommer. Så vi forsøger langsomt at lære ham nogle bogstaver, da mange andre børn kan alfabetet.

Nuancer mangler stadig

Jo, det er meget frustrerende at stå med så store drenge, som vi ved, kan fortælle en masse, men ikke har ordforrådet til det. Selv om jeg ofte har med sent-ankomne flygtningebørn og indvandrere at gøre, så kan jeg alligevel tage mig i at glemme, at vores børn er så gamle, som de er, for deres ordforråd er jo endnu ikke stort nok til at nuancere og derved kan vi komme til at tænke på dem som yngre, end de reelt er. Sproget kommer i klumper. Nogle gange synes vi slet ikke, der sker noget og så pludselig kommer der en bunke nye ord på en enkelt dag. De forstår til gengæld rigtig

meget af hvad vi siger. Det svarer nogenlunde til mit eget tyske sprog. Jeg forstår forholdsvis meget, men at konstruere en sætning – hmmm... det var straks værre.

De kan stadig ikke fortælle meget om deres liv i Thailand, da de mangler nuanceret sprog, men fordi vi har fotovæggen, hjælper det meget. Jeg har en stor kalender med fotos af Buddhaer rundt omkring i verden. Forleden pegede Theis på den, og jeg sagde: Buddha, hvorpå han løb over til fotovæggen, pegede på et foto af en flok munke som er på vej ind i Wat Po, og han sagde: "Den samme, Buddha". Så vi kan konkludere, at de i hvert fald har set munke før, måske på børnehjemmet?

You are so brave – er vi det?

Da vi var til det afsluttende møde hos DSDW i Bangkok og sad bænket foran bestyrelsen, sagde lederen af mødet: "You are very brave to adopt two brothers at that age". Nå, er vi det, tænkte jeg! Mange andre har også sagt til os, at det dog er imponerende, at vi turde kaste os ud i det. For os har det været en kæmpe omvæltning, men det ville det også have været, hvis vi kun havde fået et barn og endda et helt lille barn. Omvæltningen ville have været lige stor. En kollega sagde til mig, at det svære er at gå fra at være to (voksne) til at være tre, altså en familie, og det tror jeg, er så rigtig. Og jo, selv om vi er så glade for vores drenge, så har vi da stået nogle gange og tænkt: hvad er det vi har gjort! – Gudskelov aldrig på samme tid. Ikke fordi drengene har været umulige, bare fordi situationen har været så ny. Fordi jeg har været så åben omkring mine følelser, har jeg heldigvis fået tilbagemeldinger om, at sådan er der massevis af andre forældre, der også har tænkt.

Ikke bo der mere...

Om de taler thai i dag – i skrivende stund – midt marts 2006 – ja,

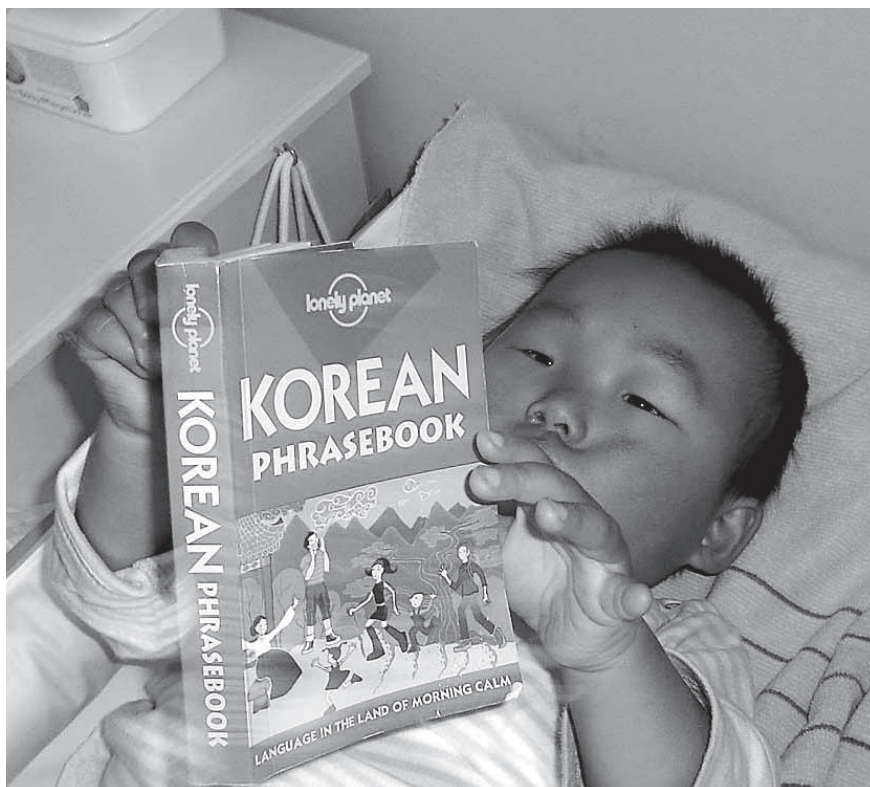
det gør de, men ikke meget. For et par uger siden var vi på besøg hos en familie, der var kommet hjem fra Thailand med en 5 årig dreng 3-4 uger tidligere. De har yderligere en adopteret kinesisk dreng på 9 år og en dansk dreng på 12 år som naturligvis taler dansk. Det gik aldrig op for vores drenge og den nyankomne thai-dreng, at de alle var thai, for vores drenge slog aldrig over i thai, da de hørte, at de større drenge talte dansk! Vi voksne gjorde et forsøg med de få glosser, vi nu kan på thai, for at gøre dem forståeligt, at de alle var thai, men det lykkedes aldrig.

Selvfølge kan jeg bliver frustreret, når jeg ikke kan forklare detaljer for drengene, specielt for Valentin, som har så meget brug for det. Når jeg fx taler med min niece om bittesmå ting, som hun oplever i sin hverdag, er jeg da ærgerlig over, at jeg ikke kan gøre det samme lige nu, men jeg ved jo, at det kommer.

Fotovæggen har ikke fået specielt meget opmærksomhed de sidste par uger. Hertil morgen pegede Valentin på fotoet af sig selv med plejerne og sagde: "Ikke hjem der mere". "Nej", sagde jeg så, gav ham et kram og sagde, "nu bor du her altid" og han grinte højt. □

Yashila, 9½ år på ferie i Grækenland.

Carl er født i Korea.

Soul of India

En gruppe for indiske adopterede

VELKOMMEN TIL SOUL OF INDIA - EN NY HJEMMESIDE FOR INDISKE ADOPTEREDE, DER HAR DERES INDISKE SJÆL MED SIG... - EN SIDE HVOR VI KAN SNAKKE OG UDVEKSLE IDÉER, ERFARINGER, OPLEVELSER M.M.

Gruppen er hovedsagligt rettet mod indiske adopterede, men i tilfælde af, at du ikke skulle være adopteret eller bare ikke er fra Indien og du meget gerne vil tilslutte dig fællesskabet hos Soul of India kan dette også arrangeres.

Læs mere på
www.soulofindia.dk

Omtale af pjecen

”Familjer med både adopterede och biologiska barn”

af Bente Heltberg, Redaktionen

I den svenske skriftserie om adoption er udgivet en pjece om familier med både adopterede og biologiske børn. Pjecen bygger på interview med adoptivforældre og voksne adopterede, der repræsenterer familier i mange kombinationer: det adopterede barn er ældst/youngst/i midten, det biologiske barn er ældst/youngst, det biologiske barn kommer fra et tidligere forhold mm.

Pjecen er delt op i tre afsnit. Det første afsnit ”Är kärlek tjockare än blod?” beskriver de voksne adoptereds oplevelser i deres familier. Mange af citaterne beskriver svære forhold med forskelsbehandling og savn. I indledningen til afsnittet understreges det, at de voksne adopterede kom til deres familier i en anden tid – en tid hvor, ”...vi trodde att eventuella skillnader skulle överbryggas med näringsriktig mat – och kärlek.”

I andet afsnit ”Jag bar dig i mitt hjärtä och din syster i magen” beskriver forældre deres oplevelser. Flere af fædre oplever, at det var lettere at knytte sig til adoptivbarnet, fordi de der havde lige muligheder for at yde omsorg f.eks. komme med sutteflaske om natten. Og mødre beskriver det som en større udfordring for ægteskabet at få biologiske børn, fordi graviditet kan være meget opslidende. Adoptivforældre, der senere også bliver biologiske forældre, har ikke oplevet forandringer i forældreskab, mens biologiske forældre, der senere bliver adoptivforældre har haft flere tanker om forskelle og nogle også følt et større ansvar overfor deres adopterede barn.

Pjecen slutter med afsnittet ”Visst kan kärlek vara tjockare än blod”, der omhandler familier, hvor det er lykkedes forældrene at skabe samhørighed og en tydelig identitet som familie. En af de voksne adopterede beskriver f.eks. ”Biologiskt sett är min bror lik våra

föräldre, men socialt sett är jag mer lik dem”. Det sidste citat handler om det ansvar adopterede har for deres egen udvikling som voksne – at man må gøre op med sin adoption og indse i hvilken tid man kom f.eks. at det dengang var som at rejse til månen at hente et barn. □

Den svenske skriftserie om adoption er udgivet af en række svenske adoptions-organisationer. Serien består nu af 18 udgivelser, der behandler en lang række emner ud fra adoptionssynsvinkel f.eks. oprindelse og identitet, skolegang, sprogudvikling, teenageårene, ene adoption og at rejse tilbage.

Skriftserien koster 25 kr. pr stk. og kan blandt andet bestilles hos Adoptionscentrum på www.adoptionscentrum.se – se under ’Utbildning’, ’Litteratur’, ’Skriftserien’, hvor der også findes en liste over tidligere udgivelser.

Rådgivningsguide

Adoption og Samfund tilbyder rådgivning i alle faser af en adoption. Rådgiverne er adoptanter og adopterede, der udover deres personlige erfaringer med adoption har kendskab til forskellige områder inden for adoption.

Rådgiverne arbejder på frivillig basis. De har tavshedspligt. Generelt vil det være mest belejligt, hvis I ringer efter kl. 20.

Sagsrådgivere:

Sagsrådgiverne svarer på generelle spørgsmål om adoption og rådgiver i alle faser af adoptionsproceduren fra de første overvejelser om adoption til adoptionsbevillingen er givet.

Simple spørgsmål kan fremsendes på mail til adressen:
raadgivning@adoption.dk

For egentlig rådgivning i adoptionssager er det bedre at henvende sig telefonisk til en af rådgiverne nedenfor, især hvis det drejer sig om lidt mere komplicerede sager, f.eks.:

- Sager, hvor ansøgerne fornemmer risiko for helt eller delvist afslag på godkendelse.
- Anke- og klagesager.
- Problemer i matchningssager.
- Problemer i forhold til de formidlende organisationer.

Mie Olesen3645 0208
Bente Romanoff3322 8868
Claus Stenmose5944 1432
Josie Køhlert4364 7010
Kirsten List Larsen3956 4040

Faglig rådgivere:

Rådgiverne er medlemmer, der tilbyder rådgivning inden for deres professionelle fagområde.

Sundhedsplejerske:

Gitte Korsholm Jørgensen 74 83 22 57
Vibeke Povelsen 38 89 02 17

Talepædagog:

Irene Bjerregaard 33 23 93 07

Psykolog:

Birgit Cederholm 44 44 33 82

Læge:

Besvarer spørgsmål, der vedrører helbreds- og handicapforhold hos adoptanter, barn i forslag og adoptivbørn.

Tyge Fogh 44 34 16 09

Rådgivere inden for specielle emner:

Rådgiverne er medlemmer med særlig interesse i et bestemt emne inden for adoptionsområdet.

Adoption af danske børn:

Fam. Behmer 64 82 62 20

Adoption af større børn:

Nogle familier der har modtaget større børn, har dannet et telefonisk netværk med det formål at støtte og hjælpe hinanden - og andre - med de problemer, der kan være ved adoption af større børn.

Anne Marie Poulsen 33 14 14 56

E-mail: ulfi@get2net.dk

Adoptionslinjen:

En gruppe voksne adopterede tilbyder rådgivning omkring det at være adopteret.

Telefontid tirs. kl. 19.30-21.00 70 22 23 03

Eneadoptanter:

Gruppen af eneadoptanter tilbyder eneansøgere rådgivning og hjælp til opstart af samtalegrupper.

Ulla Mose 39 20 07 16

Linda Berkowitz 39 18 04 12

Tab af barn i forslag:

Foreningen tilbyder rådgivning om hjælp og støtte til dem, der har mistet et barn, som de har haft i forslag og været godkendt til.

Janne Skov 66 13 63 02

Endeligt afslag på ansøgning om adoption:

Foreningen tilbyder rådgivning som hjælp og støtte til dem, der må give afkald på at få opfyldt ønsket om et adoptivbarn.

Kirsten Dahl 86 55 62 62

Adoption af præmature børn

Rådgivning om at have et præmaturoptivbarn eller få et præmaturoptivbarn i forslag.

Trine boardman/Klavs Frisdahl
46 37 07 08

Adoption af børn med social/følelsesmæssig skade:

Elsebeth Nørgaard 86 48 70 88

Gruppen af EneAdoptanter (GEA) indbyder til temadag om tilknytning

GEA arrangerer en dag i selskab med Charlotte Guldborg, forstander for Skodsborg Observations- og behandlingshjem, og Vibeke Povelsen, sundhedsplejerske og psykoterapeut. Der bliver holdt oplæg om tilknytning og bonding (tilknytning fra forældre til barn) med hovedvægt på, hvordan det ser ud i eneadoptantfamilier. Derefter går vi i workshops.

søndag, den 27. august 2006, kl. 9.45-16.00

Daghøjskolen Kys en tiger, Struenseegade 15 A, 1. th., 2200 København N.

Pris (inkl. frokost, kaffe/the og saftvand ad libitum samt kage)

Gæster fra hele landet: kr. 175,00

Medlemmer af GEA øst for Storebælt kr. 125,00

Medlemmer af GEA vest for Storebælt kr. 25,00.

Betaling: Ved indgangen, hvor der også er mulighed for indmeldelse i GEA.

Tilmelding nødvendig senest 11. august 2006 til Linda Berkowitz, tlf. nr. 39 18 04 12, eller på e-mail berkowitz@kvaeld.jay.net

Koreaklubben lever i Nordjylland!

Det er med stor glæde at kunne informere om, at Koreaklubben atter er aktiv i Nordjylland!

Mit navn er Mai Elena Thorn, jeg er 25 år og blev sidste år valgt som kontaktperson for Koreaklubben i Aalborg. Jeg sagde ja til denne post, fordi jeg personligt har haft og stadig har stor fornøjelse af at være sammen med andre koreansk adopterede.

Koreaklubben, som har sit hovedsæde i København havde sidste år 15 års jubilæum. Klubben er igennem årene vokset og har meget at tilbyde koreansk adopterede i alle aldre. Klubben i Aalborg henter inspiration i aktiviteterne, der foregår i København, men ønsker også at blive "sin egen" og at konstant være i forandring i form af realisering af nye ideer.

På baggrund af et stort fremmøde til vores intromøde i maj 2005 besluttede vi at gå sammen en lille gruppe for at diskutere vores tanker og visioner for klubben i Aalborg. Vores mål er at sammen skabe nogle arrangementer med udgangspunkt i vores forskellige

interesser og behov. Vi søger at lave et spændende program for hver årstid, som kan læses på Koreaklubbens hjemmeside: www.koreaklubben.dk samt i medlemsbladet Ch'ingu, der udkommer hvert kvartal.

Mit personlige ønske for klubben er, at den skal være et samlingspunkt for koreansk adopterede; et sted, hvor det er muligt at møde forståelse blandt ligeværdige samt har mulighed for at blive mere integreret i denne side af sig selv.

Er du nysgerrig og har lyst til at møde andre adopterede fra Korea? Måske være med til en afslappet film/hyggeaften? Deltage i en koreansk middag? Brænder du inde med oplevelser, du kunne tænke dig at holde foredrag om? Eller måske noget helt andet? er du meget velkommen til at kontakte mig via mail: met@koreaklubben.dk eller pr. tlf. 28 57 70 36.

Vi er altid åbne for nye ideer!

*Mai Elena Thorn
Kontaktperson for Koreaklubben
Nordjylland*

TJEKKIETGRUPPEN HOLDER TRÆF

i Egebjerg Hytten ved Ollerup på Fyn

Med leg, underholdning og aktiviteter for børnene, hyggeligt samvær, god mad i skønne omgivelser og forhåbentlig flot solskinsvejr.

Program: Mere detaljeret program vil følge på Tjekkiets gruppens hjemmeside: <http://tjekkiets.adoption.dk>

Pris: Pris pr. voksen 200 kr. / Pris pr. barn 100 kr.

Tilmelding: Sker ved at indbetale beløbet på foreningens konto i Jyske Bank - reg. nr. 7590 konto nr. 175515-9 med angivelse af navn, hvor mange voksne og børn I deltagere samt, om I overnatter. Tilmeldingen er bindende.

Alle er velkomne, både familier med børn og kommende adoptanter. Tilmeldingsfrist den. 28. august 2006.

Yderligere oplysninger om træffet kan fås ved henvendelse til:

Anne-Lise Balle. Mail: anb_kristensen@teliamail.dk - Tlf. 66 14 31 95.

*Vi glæder os
til at se Jer...*

Landegrupper

Bolivia
bolivia@adoption.dk
www.bolivia.adoption.dk
Bertel Strandbygaard
55 76 40 36 - bertels@post2.tele.dk
Katinka Hoydal
39 27 28 01 - hoylysdal@mail.dk
Sine Almstrup
38 10 17 75 - sine@almstrup.dk
Brasilien
Kirsten Friis Rasmussen og
Hubert Pournow - tlf. 46 19 30 60
Bulgarien
Kim Mariegård - tlf. 59 96 12 02
thambour@mail.tele.dk
Colombia - Fanas venner:
Torben Sørensen - tlf. 86 14 57 08
Danmark
Fam. Behmer - tlf. 64 82 62 20
Ecuador
Preben Just - tlf. 86 22 83 92
just-beermann@mail.tele.dk
www.ecuadorklubben.dk
Ethiopien:
Knud Nielsen - tlf. 75 80 24 74
aa31@nypost.dk
www.etiopienforeningen.dk
Guatemala
Anni Bech Nielsen - tlf. 47 52 77 76
Hviderusland
Peder Marlo, Asgård 92, 9700 Brønderslev,
tlf. 98 80 04 18
Indien
Henrik Thomsen - tlf. 97 49 09 10
mail@2thomsen.dk
Kaliningrad/Moskva
Helle Pedersen - tlf. 97 17 31 01
Kina
Ian Winther, Smedevænget 18, 4690 Haslev
kontakt@kinaforeningen.dk, tlf. 21 65 14 05
www.kinaforeningen.dk
Nepal
Hanne og Hans Doktor, tlf. 75 65 48 36,
hanne.veis@adr.dk
Peru
Bjørn Rude Voldborg, Æblehaven 1,
3400 Hillerød, tlf. 48 25 05 95
bgv@pharmexa.com
Rumænien:
Bente Pedersen - tlf. 62 62 20 51
www.rumania.adoption.dk
vjb@get2net.dk
Sydafrika:
Berit Engstrøm Krebs
askimvej7@mail.dk
www.landegrupperesydafrika.dk
Thailand
Ebbe M. Møller - tlf. 45 81 10 40
thaiadopt@hazinas.dk
Tjekkiets
Anette Rosenberg Clausen - tlf. 74 62 06 18
www.tjekkiets@adoption.dk
Vietnam
Peter Skjot, Vigerslevstræde 12, 2500 Valby
tlf. 36 30 05 28
formand@vietnamadoption.dk
www.vietnamadoption.dk

Interessegrupper

Bal Vikas Venner, Indien
Claus Carlsen - tlf. 24 84 63 49
Bjørn Egeker - tlf. 58 50 31 06
www.balvikas.dk, info@balvikas.dk
Colombia - Fanas venner:
Torben Sørensen - tlf. 86 41 57 08
bestyrelsen@fana.dk
www.fana.dk
Ene-Adoptanter
Ulla Mose - tlf. 39 20 07 16
ullamose@privat.dk
Linda Berkowitz - tlf. 39 18 04 12
Børnehjemmet Palna, Indien
Mette Thomsen - tlf. 38 28 50 25

Lokalforeningerne

Bornholms Amt
Klaus M. Nielsen
Smallesund 102, 3700 Rønne
97 22 19 37

Frederiksborg Amt
<http://frederiksborg.adoption.dk>
Pernille Bruhn
Strandlystvej 23, 3600 Frederikssund
47 38 69 70, frederiksborg@adoption.dk

Fyns Amt
Bente Pedersen
Assensvej 52 st.tv., 5750 Ringe
62 62 20 51

Hovedstaden
<http://hovedstaden.adoption.dk>
Per Stokholm
Koreavej 3, 2300 København S.
32 58 56 34

Københavns Amt
Birgitte Dünweber
Mindesvej 32, 2870 Dyssegård
39 69 91 07, koebenhavnsamt@adoption.dk

Nordjyllands Amt
<http://nordjylland.adoption.dk>
Evelyn Thrane
Beltoften 9, 9260 Gistrup
98 32 38 54, nordjylland@adoption.dk

Ribe Amt
<http://ribe.adoption.dk/>
Ruth Hansen
Ørnelundvej 9, Darum Mark,
6740 Bramming
75 17 96 08, ribe@adoption.dk

Ringkøbing Amt
<http://ringkobing.adoption.dk>
Lene Bang-Nielsen
Klokkebakken 12, 7400 Herning
97 11 90 90, ringkobing@adoption.dk

Roskilde Amt
Per Christiansen Ehlers
Prins Buris Vej 30, 4000 Roskilde
46 35 65 66, roskilde@adoption.dk

Storstrøms Amt
<http://storstroem.adoption.dk>
Claus Holmstrøm
Sandageren 23, 4700 Næstved
55 73 37 70

Sønderjyllands Amt
Jørn K. Pedersen
Ulriks Allé 70 B, 6270 Tønder
74 72 11 11, soenderjylland@adoption.dk

Vejle Amt
<http://vejle.adoption.dk>
Søren Clemmesen
Glamsbjergvej 7, 6000 Kolding
75 53 97 61, vejle@adoption.dk

Vestsjællands Amt
vestsjaelland@adoption.dk
Lene Borg
Tveje-Merløse 2 B, 4300 Holbæk
59 43 92 01

Viborg Amt
<http://viborg.adoption.dk>
Mona Østergaard
Lærkevej 12, Mønsted, 8800 Viborg
86 64 61 72, viborg@adoption.dk

Århus Amt
Jeanette Lyk
Langballevej 14, 8320 Mårslet
86 29 76 63
aarhus@adoption.dk

LF ÅRHUS AMT

Lørdag d. 11. marts afholdt LF i Århus foredrag med overskriften "Puberteten hos adopterede" ved cand. psych. og specialist i psykoterapi og psykotraumatologi Anne Jensen. Der var mødt ca. 60 deltagere op – så det er et emne, der er stor interesse for.

Anne, der selv er adoptivmor, gav et spændende oplæg med mange både inspirerende og humoristiske pointer, der tydeligt bar præg af at Anne både i teori og praksis ved, hvad det vil sige at stå over for problematikker i relation til pubertet og adoption.

Med udgangspunkt i en enkel model for personlighedsudvikling gennemgik Anne baggrunden for de udfordringer og problemer som specielt adopterede pubertetsbørn ofte oplever. Indledningsvis fastslog Anne, at vi som forældre, kender vores børn bedre end skole, læge, familie, venner osv. – så vi skal stole på vores egne vurderinger og intuition. Men på denne baggrund kan vi have brug for hjælp til bl.a. at vurdere behov for tiltag, behandling m.v.

Der findes ingen patentløsninger eller standardmetoder til at hjælpe de unge mennesker – eller deres hårdtprøvede forældre for den sags skyld. Men Anne kom ind på mange forskellige muligheder, som vi kan overveje med udgangspunkt i kendskabet til netop vores børn.

Generelt gav Anne dog udtryk for, at det er vigtigt på en gang at være både rummelig og tydeligt grænsesættende, finde ind til vores børns positive sider (også i ellers negative sammenhænge), og så i

øvrigt vise de unge kærlighed og accept: Du er ok, selvom dine handlinger måske ikke altid er hensigtsmæssige. Endelig er humor altid en god ting til at bløde tingene op, finde åbninger – og have det godt.

I forlængelse af Anne oplæg var der livlig diskussion ved kaffebordene og efterfølgende i plenum med spørgsmål til Anne.

Vivi fra LF Århus sluttede dagen af med at takke Anne for hendes spændende foredrag, og opfordrede videre interesserede adoptanter til evt. at gå ind i forældregrupper, hvor man kan mødes tale om problemer og udfordringer på dette område - og på den måde hjælpe hinanden videre. Desuden har LF Århus etableret en ungdomsgruppe, hvor de unge adopterede kan mødes og "hænge ud" med hinanden i forbindelse med forskellige aktiviteter. LF Århus har fået meget positive tilbagemeldinger fra begge aktiviteter, og interesserede er velkomne til at henvende sig til LF Århus, hvis man er interesseret.

Er man gået glip af arrangementet med Anne Jensen holder vi et arrangement under samme overskrift d. 30. september med cand. psych. Niels Peter Rygaard. Hold øje med kalenderen.

Sune

ANNONCE:

RÅDGIVNING AF ADOPTIVFAMILIER

Med udgangspunkt i familiens egne ressourcer tilbyder jeg vejledning med henblik på udvikling og bedre trivsel for hele familien. Der kan være tale om problemer med tilknytning, med samvær i dagligdagen, med pubertet, med konflikter, samt andre vanskeligheder der skyldes den helt specielle situation, som forældre og barn er i. Lokale i Roskilde og mulighed for hjemmebesøg.

Annette Møller

*marte meo terapeut og
seminarielektor*

tf. 40 10 35 97

annetemoeller@gmail.com

EFTERLYSNING

Jeg er en dreng på snart 12 år. Jeg kom til Danmark i 1996. Min mor og far hentede mig på et børnehjem i Burgas i Bulgarien. Jeg kunne godt tænke mig at skrive på MSN med andre piger eller drenge som også kommer fra Bulgarien. Min mail adresse er niklasknoth@hotmail.com Jeg glæder mig meget til at høre fra jer.
Hilsen Niklas Knoth

VIBORG AMT

Tidlig pubertet og adoptivbørns tilknytning har været i fokus i foråret hos A & S Viborg Amt.

To for hver 100 adoptivbørn kommer for tidligt i pubertet, siger statistikken.

Overlæge på børneafdelingen på Sygehus Viborg Karen Nørsgaard havde mange facts med i inderlommen, da hun holdt foredrag og besvarede spørgsmål for os den 27. marts. For eksempel går der omkring 2 år fra en danskfødt pige udvikler bryster til menstruationen begynder, mens det for en adopteret pige i gennemsnit bare er 1,5 år.

En tommelfingerregel omkring for tidlig pubertet lyder, at puberteten er for tidlig, hvis en pige udvikler bryster, før hun er fyldt 8 år. For drenge gælder, hvis stenene vokser til over tre milliliter, inden barnet er fyldt 9 år. Ifølge Karen Nørsgaard søger mange adoptivfamilier desværre læge for sent til, at barnet kan komme i behandling og få bremset puberteten.

Derfor sluttede Karen Nørsgaard også af med en opfordring til alle vi adoptivforældre om at tjekke efter tegn på pubertetsstart mindst to gange om året og opfordrede os til selv eller hos lægen at føre vækstkurver for vores børn også efter den sidste børneundersøgelse (5 år) hos familielægen. Pludselige ryk på vækstkurven eller for lang tid stilstand kan være noget man bør drøfte med lægen. Det ville være ærgerligt at opdage en for tidlig pubertet eller mangel på

væksthormon for sent til, at barnet kan nå at få den rette hjælp.

Den 27. april havde vi besøg af cand. psych. og far til to adoptivbørn Niels Peter Rygård, der i mange år har arbejdet med tilknytningsforstyrrelser.

Rygård fortalte om sorg og tab for adoptivbørn, og ikke mindst hvor vigtigt det er ikke at undervurdere, hvor meget tab (af biologiske forældre, kultur, sprog og omgivelser) fylder i et adoptivbarn, og hvor lang tid det kan tage at overvinde det. Han fortalte om de fysiske tegn på omsorgssvigt, og hvordan man kan hjælpe børnene. F.eks. er alt med balance og berøring godt for børn helt op til 8-9 års alderen, der på et tidspunkt har været udsat for omsorgssvigt.

Endelig pointerede Niels Peter Rygård flere gange, hvor vigtigt det er, at adoptivforældre er i balance med sig selv, for at sikre børnene en optimal mulighed for at knytte sig. "Adoptivforældre skal kunne rumme meget usikkerhed, og de skal kunne handle og agere alligevel," lød det fra Rygård.

Lad os slutte med en ordveksling, som han lagde ud med ved foredraget. En ordveksling han havde med sin søn Jakob på 8 år: "Du er ikke min far. Er du far?" "Nej min søn."

Husk vi holder sommertræf lørdag den 19. august på Glyngøre Camping og Bedsteforældredag søndag den 10. september på Fjandbohus.

Lene Christensen

ANNONCE:

ADOPTIONS- ELLER BESØGSREJSE

Vi samarbejder med de førende luftfartsselskaber for at give Dem individuel betjening - uanset rejsemål og tidspunkt. Kontakt en ekspert på dette område, som kender de specielle behov, der er i forbindelse med adoptionsrejser. **I visse tilfælde kan vi yde 5% rabat på flybilletterne.**

Specialprogram for besøgsrejser til Korea

Indhent altid et uforpligtende tilbud hos:

senior rejser

ET SELSKAB I PROFIL REJSE GRUPPEN

Søtorvet 5 · 1371 København K

Tlf. 33 93 88 00 · Fax 33 93 88 90 · E-mail: sr@senior-rejser.dk

Patricia, 22 mdr og Vincent, 2½ år er begge født i Bolivia.

Magasinpost **B**

Adoptionskalender

Husk - du er altid velkommen til at deltage i et arrangement i andre lokalforeninger end din egen.

Dato	Tid og sted	Arrangement	Arrangør	Kontakt/tilmelding
16.06.06	kl.15:30-18:00 KUA, Njalsgade bygning 22.4.04, 2300 København S	Adoptionsnetværket For dig, der arbejder med adopterede og adoptivfamilier i dit daglige forsker- eller behandlingsarbejde. Der har tidligere været to grupper, én for behandlere og én for forskere, dette forum er nu slået sammen under et. Tilmelding er ikke nødvendigt.		For nærmere information kan du kontakte Louise Svendsen
17.06.06	Fjeldholmlejren, Gjerrild Nordstrand, Grenå	HB-møde	HB	punkter til dagsorden bedes sendt til foreningen@adoptionogsamfund.dk senest 2 uger før
12.- 13.08.06	kl. 15.30-18.00 KUA, Njalsgade bygning 22.4.04, 2300 København S	Landstræf i Ecuadorklubben Ecuadorklubbens årlige træf med arrangementer, foredrag og generalforsamling.	Landegruppen, Ecuadorklubben i Danmark	Preben Just, just-beermann@mail.tele.dk, tlf. 8622 8392
19.08.06	Kl.14.00 Glyngøre Camping, Sundhøj 20 A, Glyngøre, 7870 Roslev	Sommerfest Vi mødes vanen tro til en hyggelig sommerfest . Pris: Foreningen afholder udgifter med undtagelse af gæstebillet til campingpladsen	LF Viborg	Majbritt Vestergaard, tlf. 8665 9390 eller Lene Christensen, tlf. 2343 8973 / 8662 2320 / viborg@adoption.dk. Tilmelding senest den 14. august 2006
20.08.06	kl.11.00-16.00	Familiedag Pak madkurven og tag familien med i skoven. Vi skal opleve skoven sammen med en naturvejleder, spise sammen og lege med børnene.	LF Vejle	Søren Clemmensen
26.08.06	kl. ?	Sommerudflugt til Manø Pak en madkurv og tag med på besøg på den lille ø i vadehavet.	LF Sønderjyllands Amt og LF Ribe Amt	Ruth Haltrup Hansen, tlf. 7517 9608
27.08.06	kl.11.00 Sognehuset Ny Tolstrupvej 30, Ny Tolstrup	Sommerfest Lokalforeningen i Roskilde Amt inviterer til sommerfest.	LF Roskilde	pec@tele2adsl.dk. Tilmelding med angivelse af antal personer (børn og voksne) senest den 20. august 2006
27.08.06	kl. 09.45-16:00 Daghøjskolen Kys en tiger, Struenseegade 15 A, 1. th., 2200 København N	GEA's Temadag om tilknytning - barn til mor og mor til barn. Se omtale inden i bladet.	GEA	Linda Berkowitz, tlf. 3918 0412 / berkowitz@kvaeld.jay.net Tilmelding: Nødvendig senest fredag, den 11. august, 2006
02.09.06	kl. 15.30-18.00 KUA, Njalsgade bygning 22.4.04, 2300 København S	Adoptionsnetværket		For nærmere information kan du kontakte Louise Svendsen ls@lsrt.dk
20.05.06		HB-møde	HB	punkter til dagsorden bedes sendt til foreningen@adoptionogsamfund.dk senest 2 uger før
08.- 10.09.06	kl 16-? Vorklejren ved Vejle.	Bulgarientræf Det årlige træf. Program kommer senere.	Bulgarienforeningen	Anna Maria, 2232 8568
10.09.06	Kl.14.00-16.30 Fjandbohus, Iglsøvej 68, Iglsø, 7850 Stoholm	Bedsteforælder til et adoptivbarn Hvordan er det at blive bedsteforældre, når barnebarnet kommer fra Kina og Indien? To bedstemødre fortæller om deres oplevelser. Pris: 25 kr. for voksne og 10 kr. for børn over 2 år.	LF Viborg	Lene Christensen, tlf. 23 43 89 73 / 86 62 23 20 el. Majbritt Vestergaard, tlf. 86 65 93 90/viborg@adoption.dk Tilmelding senest den 4. september 2006.

Forkortelser: HB=Hovedbestyrelsen, LF=Lokalforening.

Se flere detaljer om arrangementerne på <http://kal.adoption.dk>. Optagelse til kalenderen: kalender@adoption.dk.